

illustration : Mukolliv story : CEO.

Never again

อย่ากลับไปรักนางา

บทนำ

กระเจกเงาสะท่อนดวงตาเงี้ยวคม แพนตาหนาเรียงเส้น
กะพริบขึ้นลงช้าๆ ตามจังหวะ เจ้าของร่างเพรียวระหงไล่สายตา
สำรวจตามโครงหน้าตัวเองช้าๆ

เริ่มตั้งแต่สันจมูกได้รูปเรียวลงไปยังริมฝีปากสีอ่อนรูปกระจับ
รับกับผิวขาวร่าวน้ำนมและเส้นผมสีบลอนด์สว่าง ทุกองค์ประกอบ
หลอมรวมให้ **สร เกสร จิรัฐติกาล** ดูดีเกินกว่าจะเป็นแค่เด็กมหา'ลัย
ปีสี่ธรรมดาๆ คนหนึ่ง

ครี๊ด...ครี๊ด...

เสียงสั่นแฉ่งเตือนโทรศัพท์ดังติดกันสองครั้งเป็นตัวเร่งเวลา
เกสรสำรวจความเรียบร้อยในกระเจกตรงหน้าอีกครั้งเป็นการทิ้งท้าย
ก่อนจะกระชับเสื้อสูทแพ้น้ำตาลอ่อนเนื้อผ้าดีเข้าหาตัว สูดลม
หายใจลึกเป็นครั้งสุดท้าย เพื่อรวบรวมขวัญและกำลังใจให้แก่ตนเอง

วันนี้เป็นวันดีและถือเป็นวันสำคัญอีกวันหนึ่งในชีวิตของเขา
เหตุเพราะเมื่อสิ้นเดือนก่อนเกสรได้รับการติดต่อจาก ฅมน ห้วนหน้า
กองบรรณาธิการหนังสือให้มาร่วมงานแจกลายเซ็นในฐานะนักเขียน

ดาวรุ่งน้องใหม่ พ่วงตำแหน่งเจ้าของนวนิยายหนังสือตีพิมพ์ที่ได้รับกระแสความสนใจติดอันดับต้น ๆ ของสำนักพิมพ์เขียนรักซ์ และเป็นที่จับตามองอย่างมากในขณะนี้

แกรก!

เจ้าของมือเรียบพลักบานประตูก้าวออกมาจากห้องน้ำเพื่อเผชิญหน้ากับบรรยากาศรอบด้าน เกสรค่อนข้างตื่นเต้นและติดประหม่าเล็กน้อย ส่วนหนึ่งเพราะงานวันนี้มีนักเขียนชื่อดังมากมาย ตบเท้าเข้ามาร่วม และเป็นงานแรกที่เกสรจะได้พบเจอกับนักอ่านของตนเองอย่างเป็นทางการ

เรียกว่างานนี้เป็นมหกรรมรวมตัวนักเขียนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในรอบปีเลยทีเดียวไม่ได้ผิดนัก

“อยู่นี่เอง...พร้อมหรือยังจ๊ะสร” เสียงสดใสของณมน หัวหน้กองบรรณาธิการของสำนักพิมพ์เขียนรักซ์ดังขึ้นจากทางด้านหลัง เธอตรงดิ่งเข้ามาหาด้วยใบหน้าประดับรอยยิ้ม

ณมนเป็นหญิงสาววัยทำงาน หุ่นสูงปรี๊ดเปรียว ลักษณะท่าทางทะมัดทะแมงคล่องแคล่ว ถือเป็นหนึ่งในบุคคลที่ช่วยเหลือเกสรในเรื่องการทำงานมาโดยตลอด

“พร้อมครับ”

“เหลือเวลาอีกประมาณยี่สิบนาทีก่อนจะได้ไปเจอกับนักอ่านที่จะพาสรไปรู้จักกับนักเขียนคนอื่น ๆ ก่อน ทุกคนอยากจะเจอเราน้าดู” คนอายุมากกว่าก้าวนำไปด้วยจังหวะไม่รีบร้อน พลางเอ่ยชวนเด็กใหม่ในวงการพูดคุย หวังช่วยผ่อนคลายอาการตื่นเต้นของอีกคน

“อยากเจอสรงั้นหรอครับ...ทำไมครับ” คิ้วได้รูปเลิขึ้นน้อย ๆ ด้วยความแปลกใจ เกสรไม่แน่ใจเท่าไรนักว่าคนอื่น ๆ จะอยากพบเจอเขาไปเพื่ออะไร ในเมื่อหากเปรียบเทียบกันแล้ว เขายังเป็นเพียงแค่เด็กหน้าใหม่ในวงการนักเขียนเท่านั้น

“อ้าว...โอ้ ไม่รู้ตัวเลยหรือจ๊ะ สรณะดังใหญ่แล้วนะ เขียนเรื่องแรกแล้วดังเปรี้ยง กระแสตอบรับเรดชะขนาดนี้ ใครที่โหนบ้างล่ะจะไม่อยากเจอ ไม่อยากทำความรู้จัก” ณมนพูดทุกสิ่งทุกอย่างไปตามความสัตย์จริง หญิงสาวส่งสายตาเอื้อเอ็นดูให้คนที่เด็กกว่าหลายสิบปี ก่อนจะขยับมาด้านหลังเร่งให้อีกฝ่ายก้าวไปข้างหน้าพร้อมๆ กัน “มาเถอะจ๊ะ ทุกคนน่ารักมาก ๆ ไม่ต้องกังวลนะ”

เกสรพิศุจน์ได้ว่าคำพูดของณมนเป็นความจริงในเวลาถัดมา เพื่อนๆ พี่ๆ ร่วมวงการนักเขียนหลายคนใจดีกับเขามาก ทุกคนดูเป็นมิตร ยิ้มแย้มแจ่มใส แม้กระทั่งบุคคลที่ดั่งระดับดาวเด่นค้างฟ้าในวงการหนังสือก็ยังไม่มีทีท่าถือตัวแต่อย่างใด

ไหล่บางที่เคยเกร็งแข็งค่อยๆ ผ่อนคลายลงกว่าเดิม ร่างบางพยายามส่งยิ้มอย่างที่เป็นธรรมชาติที่สุด ยกมูมปากให้ดูสูงกว่าเวลาปกติเล็กน้อยแทบจะตลอดเวลา เหตุเพราะหากทำหน้าแบบที่เคยทำเป็นประจำ เห็นทีมงานนี้เกสรคงได้ศัตรูเพิ่มมากกว่ามิตร

ความจริงอันน่าเศร้าคือน้ำตาของเขามันเป็นประเภทพวดยังยโสไม่รับแขก บางครั้งไม่ได้ตั้งใจไปทำให้ใครหมั่นไส้หรอก แต่พอรู้ตัวอีกทีก็กลับโดนเกลียดไปเสียแล้ว และเพราะเหตุผลนี้เกสรถึงไม่ค่อยชอบพาตัวเองเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับใคร

เขายึดถือคติหนึ่งไว้ในใจเสมอ สำหรับมนุษย์ไม่มีมิตรแท้หรือศัตรูถาวร...

“ผมขอพลอตของคุณะครับ” นักเขียนนิยายแนวสยองขวัญท่านหนึ่งที่อายุมากกว่าเขาห้าปีเอ่ยขึ้น เรียกให้สติที่ฟุ้งซ่านของเกสร ถูกตบกลับเข้ามาให้อยู่ในที่ในทาง

“ขอบคุณครับ พี่เคน” เคนหรือเอเดนเป็นนามปากกาของบุคคลตรงหน้า ในวงการนี้บางทีก็มักจะเรียกขานกันด้วยนามแฝงมากกว่าชื่อจริงของแต่ละบุคคล สำหรับเกสรข้อนี้ไม่ใช่ปัญหาที่ทำให้สับสนแต่อย่างใด เหตุเพราะชื่อจริงของเขากับนามแฝงมันตรงตัว

มาตั้งแต่แรกแล้ว ไม่มีความหมายใดแอบแฝงอยู่

‘gaysorn’ เป็นนามปากกาที่มีไว้เพื่อระลึกและตระหนักว่า เขากำลังเป็นตัวของตัวเองแบบที่เคยอยากเป็นมาตลอด เป็นเกสรคนใหม่... ที่เปลี่ยนไปไม่เหมือนเดิม

“ถามได้ไหมครับ อะไรเป็นแรงบันดาลใจให้คุณตอนแต่งนิยายเรื่องนี้” ชายหนุ่มตรงหน้าพูดพลางชูหนังสือที่มีหน้าปกชื่อเรื่อง ‘อย่ากลับไปรักนาวา’ ขึ้นมา อีกฝ่ายดูสนใจสนใจคำโปรยด้านหลัง ในขณะที่คนถูกถามได้แต่นิ่งคิด

แรงบันดาลใจของนิยายเรื่องนี้หรือนั่นหรือ...

“อา...ก็แค่...แค่จินตนาการเท่านั้นครับ” เกือบอึดใจใหญ่กว่า ที่สมองจะประมวลผล เกสรเอื้อนเอ่ยคำตอบที่คัดเลือกท่องจำมาแล้วจนขึ้นใจออกไปอย่างเป็นธรรมชาติ เจ้าของใบหน้ากึ่งสวยกึ่งหล่อยกยิ้ม ยามใครอีกคนเงยหน้าละสายตาจากตัวอักษรขึ้นมาสบตากัน

“มันเจ๋งมาก ผมยังไม่เคยอ่านหรอก แต่อยู่ในลิสต์หนังสือที่จะอ่านแน่นอน ได้ยินหลายคนบอกมาว่า...”

“ได้เวลาแล้วค่ะ เชิญนักเขียนทุกท่านบริเวณโต๊ะที่ทางเราจัดเตรียมไว้ให้ด้านนอกได้เลยนะคะ” คำพูดของเอเดนถูกคั่นกลางด้วยเสียงของณมน พาให้บทสนทนาต่างๆ ต้องหยุดลงกะทันหัน

“ต้องไปแล้ว ไว้มีโอกาสมาคุยกันใหม่นะครับ” อีกฝ่ายยื่นมือมาตบไหล่บางเบาๆ คล้ายจะเป็นการให้กำลังใจ

เกสรคลี่ยิ้มน้อยๆ ตอบรับ ก่อนจะก้าวตามหลังคนอายุมากกว่าไปพร้อมกับนักเขียนคนอื่นๆ

บริเวณพื้นที่ด้านนอกมีโต๊ะยาวเรียงแถวหน้ากระดานจัดเตรียมไว้ เกสรได้ที่นั่งลำดับท้ายสุด เขาทิ้งตัวลงนั่งก่อนจะฉวยเอาปากกาสีชาวมุกฉ่ำใจที่มีชื่อตัวเองสลักหวัดๆ อยู่ตรงปลายด้ามออกมาถือออร์

ใบหน้าได้รูปเรียบสงบไม่บ่งบอกความรู้สึกใดเหมือนเช่นเคย
ทว่าลึก ๆ เกสรกลับเกิดอาการประหม่าอยู่ไม่น้อย ด้วยเกรงว่าจะ
ไม่มีนักอ่านคนไหนยอมมาพบเจอกัน

ทว่าความคิดสละระตะมากมายในหัวไม่ได้เป็นไปอย่างที่เข
นึกกลัว ตรงกันข้าม ร่างบางได้รับกำลังใจจากนักอ่านอย่างล้นหลาม
แม้จะไม่มากมายถล่มทลายเท่ากับนักเขียนคนอื่น ๆ แต่สำหรับ
นิยายเรื่องแรก เท่านั้นก็ถือว่าประสบความสำเร็จเกินกว่าที่ใจจะเคย
คาดฝันแล้ว

“เราชอบไรต์มากเลยนะคะ นิยายของไรต์ดีมาก ๆ ทั้งมิติตัว
ละคร ทั้งการเล่าเรื่องสื่ออารมณ์ เหมือนได้เข้าไปอยู่ตรงนั้น ได้รู้สึก
ไปพร้อมกับตัวละครจริง ๆ เลยค่ะ”

นักอ่านในชุดนักศึกษาวัยใกล้เคียงกันพูดด้วยท่าทีกระตือรือร้น
นัยน์ตากลมภายใต้แว่นสีใสเป็นประกายวิบวับ เธอชอบหัวเอา
ผลงานของเขาตรงมาต่อแถวรอคิวขอลายเซ็นอย่างมุ่งมั่น หน้าตา
ตั้งอกตั้งใจเสียจนคนมองอดระบายนัยตามไม่ได้

“ขอบคุณมากนะคะที่มาอ่านนิยายเรื่องนี้”

“ไม่ต้องขอบคุณหรอกค่ะ เราต่างหากต้องขอบคุณคุณไรต์
ขอบคุณที่เป็นแรงบันดาลใจให้กันนะคะ เราอยากเป็นนักเขียน
อยากประสบความสำเร็จเหมือนคุณ...จะพยายามทำให้ได้เลย”

เกสรบอกไม่ถูกเลยว่าความรู้สึกในเวลานี้ของเขามันตื้นตันลึก
แค่ไหน

การได้มีค่า มีตัวตน มีความหมายในสายตาของใครสักคน
มันทำให้ก้อนเนื้อในอกซ้ายพองฟู เขาค้นค้น มีความสุขเกินกว่าจะ
หาคำไหนมาบรรยาย

“ทำได้แน่นอน พี่จะเป็นกำลังใจให้ะครับ ไม่ต้องมีพี่เป็น
ต้นแบบหรอก เป็นเราในแบบของเรานั้นละดีที่สุด” ร่างบางกล่าวไป
ตามความคิดที่ติดค้างอยู่ในใจ เกสรไม่อยากจะให้ใครต้องมีตัวเองเป็น

แบบอย่างของชีวิตหอรก

เพราะกว่าที่ เกสร จิรัฐติกาล จะมีวันนี้ได้ ชีวิตที่ผ่านมาก็เรียกได้ว่าเข้าเกณฑ์บัดซบ แบบที่พูดไปคงไม่มีใครเชื่ออย่างแน่นอน...

“คุณไรต์น่ารักจัง โดยเฉพาะเวลายิ้ม”

“ขอบคุณครับ ว่าแต่อยากให้เซ็นชื่อตรงตำแหน่งไหนดีครับ”
คนถูกชมผงกหัวเป็นการขอบคุณ พลางยื่นมือไปรับหนังสือที่เป็นผลงานเล่มแรกในชีวิตมาวางลงบนโต๊ะตรงหน้า

“เซ็นตรงนี้เลยคะ ลงว่าให้น้ำฝน ตรงหน้าสุดท้ายของหนังสือ
ประโยคนี้น่าจะใจคนอ่านมาก ๆ เลยคะ” คุณนักอ่านสาวยื่นมือมาช่วยเปิดหนังสือให้เพื่ออำนวยความสะดวกแก่นักเขียน

เกสรก็นั่งลงกวาดตาอ่านตัวอักษรในหน้าสุดท้ายของ
นิยายที่ตนเองเป็นคนเขียนขึ้นอีกครั้ง ก่อนจะจดปลายปากกาลงบน
เนื้อกระดาษ

**‘แต่คุณผู้เป็นที่รัก และช่วงเวลาที่เราเคยมีกันแต่ไม่อาจ
หวนคืน...’**

ปากกาคุณภาพดีสมราคากับน้ำหมึกสีเข้มสร้างลายเซ็นเจ้าของ
ผลงานให้ประทับอยู่ตรงตำแหน่งได้ข้อความดังกล่าว เกสรปิด
หนังสือ ขอขอบคุณเด็กกว่าอีกครั้ง พร้อมอวยพรให้คนฟังยิ้มแก้ม
แทบปริ

“พีจะรอวันที่เรามีโอกาสได้มานั่งแจกลายเซ็นข้าง ๆ กันนะ
ครับ น้องน้ำฝน”

“ขอบคุณมาก ๆ เลยคะ คุณไรต์ก็สู้ ๆ นะคะ ทางนี้เป็นกำลังใจ
ให้เสมอ”

คุณนักอ่านยกกำปั้นเล็ก ๆ ขึ้นเพื่อแสดงพลังและกำลังใจ
เกสรทอดตามองอีกฝ่ายอยู่เช่นนั้น จวบจนหญิงสาวค่อย ๆ หายไป
กับฝูงชน

เกสรปิดเปลือกตาพักในจังหวะที่รู้สึกถึงอาการตาแห้ง ครู่หนึ่ง

จึงลืมตาอีกครั้ง หันซ้ายหันขวา กวาดตามองไปรอบ ๆ คิวได้รูป
หมวดเป็นปมน้อย ๆ ยามสัมผัสได้ถึงสายตาคู่หนึ่งที่จับจ้องมา

ลมหายใจอุ่นร้อนถูกพ่นออกมาเพื่อระบายความรู้สึกและ
อารมณ์ เกสรพยายามอย่างหนักกับการประคับประคองความคิด
ไม่ให้กระเจิดกระเจิงพุ่งชนไปมากกว่าเก่า เขาสังเกตไปรอบ ๆ อย่าง
ละเอียดถี่ถ้วน พยายามบอกตัวเองให้ค่อย ๆ สงบลง

พุ่งชนไปกันใหญ่แล้ว...ไม่มีทางที่ใครคนนั้นจะตามมาถึง
ที่นี่ได้หรอก บางทีอาจเป็นแค่คนหน้าคล้าย หรือไม่กี่แค่ตาฟาด
เท่านั้น ไม่มีทางจะเป็นคนในความคิดอย่างแน่นอนร้อยเปอร์เซ็นต์
เกสรบอกตัวเองแบบนี้ มันไม่มีทางเป็นไปได้...

ปึก!

“!” แร้งจับไม่หนักไม่เบาที่ไหล่พาให้คนตัวขาวสะดุ้งหลุดจาก
ห้วงภวังค์ สิ่งต่าง ๆ ที่ก่อรูปก่อร่างอยู่ในหัวสมองและความทรงจำ
ค่อย ๆ กระจัดกระจายเลือนหายไปจนหมดสิ้น

“เป็นอะไรหรือเปล่าจะสร มองอะไรอยู่เหรอ”

“เปล่าครับ ไม่เป็นอะไร สรแค่ตาแห้งนิดหน่อย”

เพราะไม่อยากรบกวนคนอื่นเป็นกังวลเกสรจึงรีบปรับสีหน้าให้
กลับมาเป็นปกติโดยไว เขาหันมาตั้งอกตั้งใจโฟกัสกับหน้าที่ตัวเอง
ต่อ พุดคุยกับนักอ่าน ยิ้มแย้มแจ่มใสอย่างที่ควรเป็น จนกระทั่งถึง
คนสุดท้ายของวัน

“เหนื่อยไหมจะสร” เป็นหัวหน้ากองบรรณาธิการคนดีคนเดิม
ที่เดินเข้ามาทัก อีกฝ่ายหาเรื่องชวนคุยหลังจากคุณนักอ่านคน
สุดท้ายของแถวเพิ่งโบกมือลากลับไป

“ไม่ครับ มีความสุขมากกว่า ขอขอบคุณพี่ณมนมากนะครับที่ให้
โอกาสสรได้มางานดี ๆ แบบนี้”

“พี่ก็ต้องขอบคุณสรเหมือนกันที่ไวใจให้เขียนรักษ์ดูแลต้นฉบับ
...ว่าแต่สรรีบไปไหนต่อไหมจะ พี่จะมีเวลาคุยกับพี่สักสิบยี่สิบนาที

ใหม่”

“ได้ครับ”

นาฬิกาข้อมือบอกเวลาห้านาฬิกาสิบห้านาที เกสร์ที่ไม่ได้มีธุระปะปังอะไรที่ไหนเดินตามหลังถนนไปเรื่อย ๆ อีกฝ่ายพาเขามายังห้องรับรอง ก่อนเกริ่นเปิดประเด็นเรื่องงานอย่างตรงไปตรงมาแบบไม่เสียเวลาอ้อมค้อม

“ไม่มีอะไรมากหรอกจะ พอดีพี่แค่อยากจะขออนุญาตเรานำเรื่องย่อเนี้ยไปส่งต่อให้พวกผู้จัด พี่จะลองเสนอให้ช่อง เพื่อมีโอกาส *อย่ากลับไปปรักนาว่าอาจจะได้ลงจอ*”

คำพูดของหัวหน้ากองบรรณาธิการสาวส่งผลให้คนตัวขาวหูอื้อชั่วขณะ เกสร์ดีใจและตกใจในคราเดียวกัน ส่วนหนึ่งเพราะหลาย ๆ อย่างที่กำลังเกิดขึ้นและดำเนินไปมันค่อนข้างเหนือความคาดหมายชนิดที่ไกลเกินจะคาดฝัน

“จริงหรอครับ”

“จริงจะ ช่วงนี้กระแสซีรีส์วายกำลังมา พวกผู้จัดนายทุนต้องการบทใหม่ ๆ แล้วกระแสเนี้ยของเราก็น่าสนใจมาก ๆ ถ้าสรไม่ติดขัดอะไรพี่จะจัดการเรื่องนี้ให้”

เดิมทีเกสร์รู้อยู่แล้วว่าในแต่ละปีสำนักพิมพ์เขียนรักซ์มีนวนิยายที่ถูกดัดแปลงเป็นละคร ภาพยนตร์และซีรีส์มากมาย เพียงแต่ไม่เคยคิดเลยว่าโอกาสของเขาจะมาถึงไวขนาดนี้

“สรไม่ได้ติดขัดอะไรเลยครับ ขอแค่เน้นแสดงตรงปก ได้คนที่เข้าใจมาร่วมงานกันก็พอ”

“พี่จะช่วยดูแลให้เองจะ”

“ขอบคุณมากนะครับพี่ณมน สรฝากด้วยครับ” เกสร์ค้อมศีรษะด้วยความอ่อนน้อม เขาค่อนข้างเชื่อใจฝีมือการทำงานของหญิงสาวคนนี้ รวมไปถึงชื่อเสียงของสำนักพิมพ์เขียนรักซ์ นักเขียนหนุ่มจึงไม่นึกถึงเลที่จะคว้าโอกาสนี้เอาไว้

อีกประการหนึ่งเพราะทัศนคติส่วนตัวที่เปลี่ยนไป เขาจึงไม่คิดจะหันหลังให้ทุกโอกาสที่วิ่งเข้ามา

เจ้าของขาเรียวเดินทอดน่องเอื่อยเอื่อยไปตามทาง หลัง พุดคุยธุระเรื่องงานเสร็จสิ้นเกสรแวปไปบอกลาบรรดารุ่นพี่นักเขียนอีกครั้งหนึ่ง ก่อนจะพาตัวเองกลับมายังลานจอดรถในตอนที่ต้องฟ้าด้านนอกเริ่มแปรเปลี่ยนจากแสงสว่างเป็นความมืดมิด

สีส้มแดงของดวงอาทิตย์ค่อย ๆ กลืนลับหายจากเส้นขอบฟ้า บรรยากาศรอบด้านเงียบสงัด เกสรก้าวมาหยุดข้างรถคันสีขาวคูใจ ทว่ายังไม่ทันจะได้เปิดประตูขึ้นไปนั่ง เสียงฝีเท้าของใครบางคนก็ดังขึ้นจากทางด้านหลังเรียกให้ต้องหันไปมอง

“...” ไวเท่าความคิดชนิดที่ไม่ต้องเสียเวลาคิดซ้ำ เพียงสบตา กับผู้มาใหม่เพียงเสี้ยวนาที เกสรก็หันกลับมาเปิดประตูรถ เร่งรีบ ทำทุกอย่างให้เร็วขึ้นกว่าเดิมอีกเป็นเท่าตัว แต่กลับชักช้าไม่ทันใจ เสียจนน้ำหุดหิด

กึก!

“ลงมาคุยกัน”

ฝ่ามือหนาของใครอีกคนยื่นมาคว้าหมับเข้าที่บานประตูรถ ได้ทันท่วงทีก่อนที่มันจะถูกปิด เกสรไม่เคยนึกเกลียดตัวเองมานานแล้ว แต่กับสถานการณ์เช่นนี้เขากลับไม่ชอบใจสรีระของตัวเองขึ้นมาเสียดื้อ ๆ

ใครอีกคนตัวใหญ่กว่าและเขาสู้แรงไม่ไหว แค่อีกฝ่ายคว้า บานประตูไว้ เกสรก็ไม่อาจจะออกแรงยื้อยุดอะไรได้อีก...น่าโมโห ชะมัด!

“ผมไม่มีอะไรจะคุยกับคุณ กรุณาปล่อยมือออกจากรถของ ผมด้วย” ท้ายที่สุดเกสรตัดสินใจก้าวลงมาจากรถเพื่อประจันหน้ากับ คนที่ตัวสูงกว่าหลายเซ็นต์ ใบหน้าหล่อเหลาของคนตรงหน้าจัดอยู่

ในประเภทที่ใครเห็นเป็นต้องหยุดมอง

กลุ่มผมสีเข้มตัดด้วยไฮไลต์สีเทาวันบุนรี ประกอบกับดวงตาคมดุน จีวหูนงเล็กและรอยสักตัวอักษรภาษาอังกฤษ ‘Never try Never know’ ตรงตำแหน่งต้นแขนข้างซ้ายที่โผล่พ้นชายแขนเสื้อออกมา ล้วนแล้วแต่เป็นองค์ประกอบที่ทำให้ผู้ชายคนนี้ดูดีมีเสน่ห์เกินกว่าจะละลายตา

“อยากให้ปล่อย? ได้ ปล่อย”

บึง!

“อ๊ะ...!”

คำว่าปล่อยของคนตัวสูงคือการยอมปล่อยมือออกจากบานประตูรถ เปลี่ยนมาทาบท้ายให้มันงับลงไปแทน เกสรชะงักกับความใกล้ชิดที่เกิดขึ้น เผลอผละถอยหลังเมื่อคนตรงหน้าเขยิบตัวเข้ามาประชิด

“จะได้เลิกหลบหน้ากันเสียที”

ใครบางคนในช่วงนี้มักจะเห็นอยู่ในสายตาบ่อยเกินความจำเป็นพูดขึ้นด้วยเสียงห้วน อีกฝ่ายตัวดียวดายตาจ้องกันเนิ่นนานเกือบครึ่งนาทีกว่าที่คนตัวเล็กจะได้สติ

“คุณไม่มีสิทธิ์มาทำแบบนี้กับผม ถอยออกไปเดี๋ยวนี้” เกสรจิริติกาล ว่าเสียงแข็ง นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาต้องเผชิญกับสถานการณ์น่าอึดอัด เพียงแต่ไม่มีครั้งไหนที่คนตัวสูงดูจะหงุดหงิดหัวเสียได้มากเท่ากับวันนี้

อาจเพราะเขาพยายามหลบหน้าอีกฝ่ายมาตลอดหลายอาทิตย์...

“ไม่ คุณต้องตอบคำถามผมมาก่อนว่า...”

“ผมไม่จำเป็นต้องตอบคำถามอะไรของคุณทั้งนั้น กรุณาถอยออกไปด้วยครับ” น้ำเสียงและแววตาเย็นชาของคนตัวเล็กคล้ายกับไม้ขีดไฟที่โยนลงบนกองฟาง มันพาให้ใจของคนฟังคุกรุ่นราวโดน

ความรื้อนแผดเผา

เส้นความอดทนที่เพียรพยายามยื้อมาตลอดขาดสะบั้น
เจ้าของร่างสูงกักพันจนสิ้นกรรมขึ้นนูนเด่นชัด ยามที่เค้นเสียงลอด
ไรฟันตอบกลับมา

“ถอยเหวอ ถอยเหวอวะ ถ้าอยากให้ถอยก็อย่าหนี แล้วตอบ
คำถามผมมาเสียที!”

เสียงตะคอกของคนตัวสูงไม่ได้ทำให้เกสรสะทกสะท้านแต่
อย่างใด กลับกันนัยน์ตาคู่สวยเฉียวเพียงแค่มองเลยผ่านกันไปง่าย ๆ
ก็เท่านั้น...

“ตกลงพระเอกในนิยายของคุณ เขามีตัวตนจริง ๆ ไช้ไหม”

“...”

“ไช้ไหม!”

“ผมไม่เข้าใจคำถามของคุณ เวลาอ่านหนังสือ คุณควรหัด
แยกแยะบ้างนะครับว่าเรื่องไหนคือเรื่องจริง เรื่องไหนคือเรื่องเพ้อ
ฝัน” เกสรกล่าวอย่างหัวเสีย เขายกมือดันไหล่คนตัวสูงให้ถอยห่าง
ออกไป ทว่าอีกฝ่ายกลับนิ่งสนิทราวกับยักษ์ปักหลั่น ไม่มีทีท่าจะ
ขยับเขยื้อนจากจุดเดิมเลยแม้แต่น้อย

“เพ้อฝันอย่างนั้นหรือ แล้วที่ซื้อเล่นกับชื่อจริงของตัวละคร...
มันตรงกับผมทุกอย่าง ก็เป็นแค่เรื่องที่คุณเพ้อฝันจินตนาการขึ้นมา
ด้วยอย่างนั้นไช้ไหม!” นาวา นฤเบศร์ จ้องคนตัวเล็กกว่าด้วยแววตา
แข็งกร้าว ชายหนุ่มบอกตัวเองว่าจะไม่มีทางปล่อยให้คนคนนั้นหลุด
มือไปไหนอีกแล้ว จนกว่าจะคุยกันให้รู้เรื่อง

“...”

“คุณจะบอกว่ามันเป็นเรื่องบังเอิญทั้งหมดไช้ไหม!”

“ไช้! คนที่ชื่อนาวา นฤเบศร์ ไม่จำเป็นต้องมีแค่คุณคนเดียว
บนโลกนะครับ”

เกสรยืนย่นเสียงมันคงหนักแน่น ทว่าเจ้าของชื่อที่ถูกพาดพิง

กลับไม่ยอมแพ้

“แล้วนาว่า นฤเบศร์ ที่เป็นนักร้องกลางคืน มีรอยสักที่ต้นแขน ซ้ายมันมีสักกี่คนบนโลกกันล่ะ!”

เกือบจะเป็นการตะคอกใส่กันด้วยโทสะเสียแล้ว หากไม่ใช่ เพราะร่างสูงบังเอิญได้สบสายตารูปร่างของคนตัวเล็กตรงหน้า มัน เป็นจังหวะที่เกิดขึ้นเพียงเสี้ยววินาที แต่กลับมีอานุภาพรุนแรงอย่าง ไม่น่าเชื่อ นฤเบศร์หลับตาลง ลูบหน้าตนเองซ้ำ ๆ พยายามควบคุม สติที่หลงเหลืออยู่น้อยนิดเพื่อความหาคำตอบอะไรบางอย่างให้แก่ ความรู้สึกปั่นป่วนภายในจิตใจ

ชายหนุ่มไม่รู้ไม่เข้าใจเลยสักนิดว่าทำไมจิตใจได้สำนึกของเขาถึง เป็นเช่นนี้ มันคล้ายกับว่าเพียงแค่สบตากัน เขาก็จะกลายเป็นใคร อีกคนที่ไม่เคยเป็น...

นฤเบศร์แพ้สายตาคู่นี้อย่างไรซึ่งเหตุผล สายตาที่เคลือบไป ด้วยความเย็นชา แต่ลึกลงไปกลับซ่อนไหวไม่ต่างจากเกลียวคลื่นที่ สาดซัดหาดทรายยามมีพายุ มันปั่นป่วนและครวญคลั่ง

“...”

“เกสร...นี่มันเรื่องบ้าอะไรกันแน่...” ร่างสูงเปรยถามเสียงแผ่ว ความใกล้ชิดส่งผลให้กลิ่นน้ำหอมของคนสองคนผสมผสาน หลอมรวม วาบหนึ่งที่บรรยากาศรอบ ๆ ด้านคล้ายจะเจียบสงัดหยุด นิ่ง

นฤเบศร์เคลื่อนไหวฝ่ามือเข้าไปใกล้ผิวแก้มเนียนใส ทว่าก่อนที่ จะได้สัมผัส คนตัวเล็กกลับเบือนหน้าหนีกันไปเสียแล้ว

“มันก็แค่เรื่องบังเอิญ คุณกำลังพาลามเรื่องอะไรอยู่ ผมไม่ เข้าใจ”

หลังมือของคนตัวสูงสัมผัสได้เพียงความว่างเปล่า นักเขียน หนุ่มผิวน้ำตาล หลบตาลง อาศัยจังหวะที่ใครอีกคนไม่ทันตั้งตัว ออกแรงผลักจนคนที่ยืนอยู่ต้องผละห่างไป

“สร...”

“หยุดพูดเรื่องไร้สาระ แล้วก็เลิกยุ่งวุ่นวายกับผมเสียที” เกสร ตัดบท เบี่ยงตัวหนีเพื่อจะหันกลับไปขึ้นรถ

แต่นกเบศรีไม่ยอมให้อีกคนทำเช่นนั้นได้ตามใจ มือหนาคว่า หมับเข้าที่ข้อแขนเล็ก ยังคงดิ่งรั้ง ยื้อยุดเอาไว้อย่างคนไร้เหตุผล

“เดี๋ยว...”

“ปล่อย! ผมบอกให้คุณ...”

“มีอะไรให้ช่วยหรือเปล่าครับ”

เสียงของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยดังขึ้น เรียกให้ทั้งคู่ ต้องหันไปมอง พวกเขาмаกันถึงสามคน เกสรคาดเดาว่าฝ่ายนั้น คงจะเห็นความผิดปกติจากทางกล้องวงจรปิดถึงได้รับชุดตามมา ตามได้

นกเบศรีนิ่งเงียบ ในขณะที่นัยน์ตาคู่สวยตวัดกลับมาสบกัน เขามองไม่เห็นความสนใจใด ๆ อีกแล้ว เกสรมีเพียงความเย็นชาที่ ฉาบทับเอาไว้ คนตัวเล็กบิดข้อมือออกช้า ๆ ก่อนจะเอ่ยคำบางคำ ที่ทำให้ความรู้สึกภายในของคนตัวสูงมันวูบไหวมากกว่าเดิม

“มีครับ ผมไม่รู้จักเขา ช่วยผมที”

“เดี๋ยวคุณ อย่าเพิ่ง...!”

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยทำงานเร็วจนน่าใจหาย นาวา ถูกสองในสามตรงเข้ามาจับตัวไว้แล้วออกแรงดึงให้ถอยห่างจากร่าง เล็ก

เกสรปรายตามองคนตรงหน้าที่ตอนนี้เริ่มออกแรงพยศ นกเบศรีไม่ยอมหยุด ยังคงดื้อดึงพยายามจะพุ่งเข้ามาหาเขาให้ได้ ร้อนให้เจ้าหน้าที่ต้องออกแรงมากกว่าเดิม

“เกสร! อย่าเพิ่งไป คุณต้องคุยกับผมให้รู้เรื่องก่อน! ได้ยิน ไหม... ปล่อยดิอะ ไร้วေး!”

เสียงโวยวายของใครอีกคนยังดังลั่นลานจอดรถ เกสร จิรัจติ-

กาล ไม่ได้สนใจอาการฉุนเฉียวของคนตัวสูงอีก ร่างบางทำเพียง
แค่เปิดกระเป๋าเงิน หยิบธนบัตรสีเทาออกมาสองสามใบส่งให้แก่
เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยประจำตึกเป็นการขอบคุณ ก่อนจะ
หันหลัง ก้าวขึ้นไปประจำที่นั่งในตำแหน่งคนขับ

เสียงเครื่องยนต์ดังกระหึ่มยามเจ้าของรถเหยียบคันเร่งพุ่ง
ทะยานออกไปยังท้องถนนเบื้องหน้าด้วยความเร็ว

เกสร จิรัฐติกาล ไม่มีความคิดจะหันกลับไปมองคนที่อยู่เบื้อง
หลัง เขาปล่อยให้ **นาวา นฤเบศร์ นัฏวรรกุล** กลายเป็นเพียงภาพ
เลื่อนราง ไม่นานก็จางหายไป หลงเหลือทิ้งไว้เพียงความมืดมิด
และว่างเปล่า...

เส้นชัยที่ไม่มีวันไปถึง

นาฬิกาบอกเวลาห้าวคำในตอนที่ยรถยนต์สี่ดำคันงามแล่นเข้ามายังลานจอดของตึกชื่อดังย่านใจกลางเมือง ป้ายตัวอักษร The Lit เด่นหราเป็นตระหง่านอยู่ด้านบน บริเวณโดยรอบมีผู้คนเพียงประปรายไม่หนาแน่นซุกซุม อาจเพราะเวลานี้เรียกได้ว่ายังเร็วเกินไปสำหรับการท่องเที่ยวของพวกนักเที่ยวกลางคืน

นาวา นฤเบศร์ ฉัตรวรกุล หันส่วนร้านพวงตำแหน่งนักร้องก้าวลงมาจากรถด้วยสีหน้าที่ทำเอาการด์ร่างใหญ่ที่ยืนอยู่ด้านหน้าสองคนถึงกับต้องเอียงหัว ขยับเข้ามากระซิบกระซาบกันอย่างอดใจไม่ไหว

“มึง...ไอ้จูน เฮียนาวาเขาไปกินรังแตนที่ไหนมาวะ”

เฮีย เป็นสรรพนามที่รู้จักเฉพาะคนสนิทเท่านั้น นฤเบศร์ไม่ชอบให้ใครใช้มันพร่ำเพ้อ ดังนั้นหากเป็นคนนอก คนไม่สนิท หรือไม่ใช่พนักงานของร้านจะไม่มีใครคุ้นชินกับคำเรียกขานนี้เลยสักคน

“กูจะไปรู้เหอะ ก็ยืนอยู่กับมึงตรงนี้ เจียบบากแล้วยืนนิ่งๆ เลย พอมึงอารมณ์ไม่ดี เดี่ยวโดนหางเลข” เจิ้งกระซิบกระซาบบอกเพื่อน

สนิทแล้วยกมือไหว้ทักทายคนโตกว่า เกือบจะเผลอลงันหายใจอยู่
รวมร้อในตอนที่คนตัวสูงเดินผ่านไป

นฤเบศร์เพียงผงกหัวรับ ใบหน้าหล่อเหลานิ่งสนิทเป็นสัญญาณ
เตือนถึงอารมณ์คุกรุ่นภายใน เขาตรงดิ่งไปทิ้งตัวลงนั่งที่โซนเคาน์-
เตอร์บาร์ เคาะปลายนิ้วเรียวลงกับโต๊ะเป็นจังหวะเชื่องช้ายาม
กวาดตาสำรวจความเรียบร้อยไปรอบ ๆ

The Lit เป็นธุรกิจจริง ๆ จัง ๆ ที่สร้างรายได้หลักให้แก่ชีวิตของ
นฤเบศร์ เดิมที่เขาไม่ใช่ผู้ขายร่ำรวยเติบโตมาบนกองเงินกองทอง
แต่อย่างใด จัดอยู่ในคนประเภทฐานะปานกลางของสังคม เรียกได้
ว่าแค่พอมีกินมีใช้ แต่ที่มีทุกวันนี้ได้คงต้องขอบคุณ พีรธัช หรือ พี่ท
เพื่อนสนิทที่นฤเบศร์ไว้วางใจที่สุดในชีวิต พ่วงตำแหน่งหุ้นส่วนอีกคน

อีกฝ่ายเป็นลูกคนรวยขนานแท้ เกิดมาบนกองเงินกองทอง
ที่ดินใจกลางเมืองผืนนี้เป็นหนึ่งในมรดกตกทอดของตระกูลเจ้าตัว
ส่วนเขาเป็นผู้ได้รับอันิสงส์แบบเต็มร้อยจากการเป็นเพื่อนสนิทของ
พีรธัช

‘กูไม่ได้ต้องการคบเพื่อนที่เงินหรือฐานะทางสังคม แต่กู
ต้องการเพื่อนที่ไว้ใจได้ ไม่หักหลังกันในการทำธุรกิจ มึงเข้าใจไหม’

เพราะประโยคนั้นแหละ เขากับมันถึงยังเดินไปด้วยกันได้ กฎ
ของการเป็นเพื่อนพีรธัชไม่ได้ยุ่งยากซับซ้อน ระหว่างพวกเขาก็แค่
อย่าโกง ทรยศหรือหักหลัง เท่านั้นง่าย ๆ ไม่มีอะไรุ่นวาย พีรธัชเป็น
คนตรงไปตรงมา เพราะแบบนี้ตอนที่มันออกปากชวนทำร้าน นฤเบศร์
จึงไม่ลังเลที่จะเอย่ขอทุนจากมารดา

เขารับปากกับแม่ว่าจะใช้เงินก้อนสุดท้ายที่พ่อทิ้งไว้ให้ก่อน
ตายอย่างดีที่สุด และจะไม่ทำให้ท่านต้องเดือดร้อนเป็นอันขาด จาก
ตอนนั้นมาจนถึงตอนนี้ผ่านเวลาล่วงเลยมาได้สามปีแล้ว The Lit
กลายมาเป็นสถานบันเทิงอันดับหนึ่งย่านใจกลางเมือง ที่นักท่องเที่ยว
ราตรีทั้งคนไทยและชาวต่างชาติจะต้องนึกถึงเป็นอันดับต้น ๆ ของ

มหานครกรุงเทพฯ เมืองที่ไม่เคยหลับใหล

แม้การลงทุนจะยังไม่คืนทุนทั้งหมดร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่ผลประโยชน์สามปีแรกของร้านถือว่าเป็นไปได้สวยงาม ไม่มีอะไรที่ทำให้ณเบศร์ต้องเป็นกังวล ความจริงชีวิตของเขาที่ผ่านมา ออกจะราบรื่นไร้ปัญหาเลยด้วยซ้ำ หากไม่นับรวมเรื่องราวประหลาดที่เกิดขึ้นเมื่อหลาย ๆ เดือนก่อน ตอนที่บังเอิญได้พบกับใครบางคน เข้า...

ณเบศร์ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไม ทว่าเขารู้สึกคุ้นเคยกับบุคคลแปลกหน้าคนนั้นเสียเหลือเกิน มันเป็นความรู้สึกที่ยากจะอธิบาย ทุก ๆ ครั้งที่ได้สบตากับคนคนนั้น มันเหมือนมีอะไรบางอย่างในร่างกายของเขาผุดขึ้นมา

อะไรสักอย่างที่ยังหาคำตอบไม่เจอ...

แรกเริ่มเขาตัดสินใจที่จะปล่อยผ่าน ไม่สนใจความรู้สึกแปลกประหลาดที่เกิดขึ้น จวบจนกระทั่งถึงจุดหนึ่ง อาจเป็นที่ความบังเอิญหรือโชคชะตาเล่นตลก เขาได้พบเจอกับนวนิยายเล่มหนึ่งเข้าโดยบังเอิญ

‘อย่ากลับไปรักนาวา’

ชายหนุ่มสะดุดตาตั้งแต่ชื่อเรื่อง และความสงสัยยิ่งทวีคูณมากขึ้นไปอีกเมื่อได้รับรู้ว่าผู้ประพันธ์เป็นใคร เกสร จิรัฐติกาล ผู้ชายคนนั้น...คนเดียวกับที่ณเบศร์มีความรู้สึกประหลาดติดค้าง คิดเวียนวนถึงเรื่องของเจ้าตัวไม่ยอมจบสิ้น

จากที่ตั้งใจไว้ว่าจะไม่สนใจ กลายเป็นทุกอย่างกลับตาลปัตร เพียงแค่เพราะได้อ่านบทนำของนวนิยายเรื่องนั้นแล้วพบว่าพระเอกของเรื่องมีชื่อจริงและชื่อเล่นตรงกับเขาทุกอย่าง นาวา ณเบศร์ มีรอยสักที่ต้นแขนข้างซ้าย แกมยังทำอาชีพเป็นนักร่อนกลางคืน รายละเอียดหลัก ๆ ไม่มีอะไรแตกต่างจากเขาเลยสักนิด

หากจะบอกว่าเป็นแค่ความบังเอิญ...ก็ดูจะเป็นความบังเอิญ

ที่น่าสงสัยเสียจนอดตั้งคำถามไม่ได้

ตลอดระยะเวลาหลายเดือนนักดนตรีหนุ่มใช้ความพยายามอยู่ไม่น้อยในการเข้าหานักเขียนคนนั้น เดิมที่เขาตั้งใจจะไปพูดคุยถามไถ่แบบผูกสัมพันธ์ แต่พอเอาเข้าจริง อีกฝ่ายกลับแสดงท่าทีต่อต้านไม่เป็นมิตร นฤเบศร์ค่อนข้างมั่นใจว่าเขาไม่ได้คิดไปเอง เกสรพยายามหลบหน้า ทำตัวน่าสงสารจนผิดวิสัย

ระยะแรกเกสรที่เขาพบเป็นบุคคลประเภทมีบุคลิกเย็นชา ใบหน้าก็สวยงามหล่อล่อนนั้นก็ไม่แสดงออกอารมณ์ใด ๆ ต่อกันเลย แม้แต่น้อย ทว่าทุก ๆ อย่างมันเริ่มเปลี่ยนแปลงไปหลังจากที่เขาถามประโยคนั้นออกมา...

‘ผมกับคุณ...เราเคยรู้จักกันมาก่อนหรือเปล่าครับ’

ไม่รู้ว่าคำพูดของเขาไปสะกิดอะไรของเกสรเข้า นัยน์ตาคู๋สวยที่มักจะแสดงออกต่อกันอย่างเฉยชาถึงได้ปรากฏแววสั่นไหวอย่างรุนแรงราวกับระลอกคลื่น มันเบิกกว้าง สันระริก แม้จะเกิดขึ้นเพียงเสี้ยววินาที แต่ก็เฝ้าจรรอดพ้นสายตาของคนที่ตั้งใจจับจ้อง

เกสร จิรจิตกาล เป็นบุคคลที่มีแต่ความน่าสงสัยเติมไปหมด นฤเบศร์ตั้งข้อสันนิษฐานหนึ่งที่ขัดแย้งกับความเป็นจริง ชายหนุ่มนักดนตรีกำลังสงสัยว่าพวกเขาอาจจะเคยรู้จักกัน แต่ที่บอกว่าขัดแย้งนั้นก็เพราะเขาดันไม่มีความทรงจำใดเกี่ยวกับอีกฝ่ายอยู่ในหัวเลย มันว่างเปล่า...ทว่าเป็นความว่างเปล่าที่มีอะไรบางอย่างซุกซ่อนอยู่

นฤเบศร์เคาะปลายนิ้วเรียวยาวลงบนโน้ตหน้าบาร์ติดต่อกัน ไม่ยอมหยุด ปล่อยให้สมองได้ครุ่นคิดถึงช่วงระยะเวลานั้น ๆ ที่เพิ่งผ่านพ้นมาได้ไม่นาน หลังจากตัดสินใจตั้งคำถาม เกสรที่เคยเย็นชาบัดนี้ก็พ่วงเอาอาการต่อต้านไม่เป็นมิตรเข้ามาพร้อมด้วย หนักสุดเห็นทีจะเป็นเรื่องของการหลบหน้า

หลบเก่งจนน่าโมโห

วันนี้เขาถึงได้บ่มบ่ามบุกไปหา รู้หรือกว่าที่ตัวเองทำมันไม่ดี แต่พอเป็นเรื่องของอีกฝ่ายแล้ว...อารมณ์และนิสัยเล็ดร่อนที่มีอยู่ เป็นทุนเดิมก็ดูเหมือนจะยิ่งทวีคูณเพิ่มจากของเก่ามากขึ้นไปอีก หลายเท่าตัว

“เด็กบอกว่าเธออารมณ์ไม่ดี”

เสียงนุ่มที่ดังขึ้นข้างกายไม่ได้ทำให้ณเบศร์ละสายตาจาก ภาพผู้คนเบื้องหน้า ประการหนึ่งเพราะเขาจำเสียงนี้ได้ **‘นิลพัท’** เพื่อร่วมวงดนตรีและนักร้องอันดับสองของ The Lit

เจ้าของโบน่าน่ารักค่อนข้างไปทางหวานตกคนมาแล้วนักต่อนัก นิลพัททั้งตัวลงนั่งข้างๆ คนตัวสูง นัยน์ตาโคกที่ขับให้เจ้าของร่างเล็ก ยิ่งดูน่าทะนุถนอมจดจ้องมองใครอีกคนที่ยังคงเอาแต่นิ่งเงียบ ไม่ยอมตอบคำถามกันอย่างพินิจพิจารณา

ณเบศร์หุดหิด นิลพัทมองออก เพียงแต่เขาแค่ยังไม่รู้ว่า สาเหตุมันมาจากอะไร...

“ถ้าร้องเพลงไม่ไหว เดี่ยววันนี้เราขึ้น...”

“เราแยกแยะได้นิล ขอไปสูบบุหรี่ก่อน” ณเบศร์ตบตบที่คอ ว่างสูงผุดลุกก่อนจะเดินหายไปทางด้านหลังร้าน พาให้คนมองตาม หลังได้แต่ลอบถอนหายใจออกมาเบาๆ

“บอกแล้วว่าอย่าเพิ่งเข้าไปยุ่ง”

นิลพัทเกือบจะเผลอลงอกตามองบนยามได้ยินเสียงของคน ที่ยืนเตะท่าล้วงกระเป๋ากางเกงอยู่ไม่ไกลไม่ไกล พิรัช หรือพิท หุ่น ส่วนใหญ่ของร้าน The Lit ชายหนุ่มที่ตรงกับนิยามรูปหล่อพอรวย อย่างไม่มีจุดไหนมาขัดแย้ง ชีวิตของอีกฝ่ายเพอร์เฟกต์ราวกับไปหมดเสียทุกอย่าง

พิรัชเป็นพวกผู้ชายอัยยาคัยดี คารมเป็นเลิศ โปรไฟล์เกรด เอ ถึงได้มีทั้งผู้หญิงผู้ชายมากหน้าหลายตาพยายามเข้ามาทำความรู้จัก อยากจะตีสนิทเข้าหาอีกฝ่ายอยู่แทบทุกเวลา แต่ไม่ใช่กับเขา...

ใบหน้าหล่อร้ายกับแวตาศีเล่นที่ทำให้สาว ๆ หนุ่ม ๆ ต้องหลงใหลยามพุดคุยด้วยใช้ไม่ได้กับนิลพัท มองยังงี้ ๆ สำหรับเขา พีรัชก็ดูจะเป็นผู้ชายประเภททวนประสาทมากกว่าน่าเข้าหา

โดยเฉพาะกับไฟเล็ก ๆ ตรงตำแหน่งใต้ตา มันยังขับให้อีกฝ่ายดูน่าหมั่นไส้ กลบความน่าพิศวาสีใด ๆ ไปจนหมด

“ถ้าเก่งนัก ก็ไปจัดการ” คนตัวบางกล่าวพลางลุกขึ้น เดินหนีไปทางฝั่งด้านหลังเวทีเพื่อเตรียมตัวสำหรับงานในค่ำคืนนี้

พีรัชไหวหלו่น้อย ๆ นึกฆ่าท่าทางไว้ตัวของนักร้องอันดับสองของร้าน ชายหนุ่มรู้ดี นิลพัทไม่ชอบขี้หน้าเขา แต่ใครสนใจเล่า พวกเขาอยู่ด้วยกันเพราะผลประโยชน์ อีกฝ่ายเป็นตัวทำเงินชั้นดีให้ร้าน The Lit เด่นดังเสียงดีเป็นอันดับสองรองจากนฤเบศร์ ดังนั้นต่อให้ไม่ลงรอยกันสักแค่ไหน พีรัชก็ไม่คิดจะเก็บเอามาใส่ใจให้เป็นเรื่องเป็นราว

นิลพัทเป็นคนมีเสน่ห์ ใบหน้าน่ารักชวนมองไม่มีวันเบื่อ แต่ถ้าจะให้พูดถึงนิสัยใจคอละก็...หยิ่งยโสกับเขายิ่งกว่าแมว น่ารักยิ้มหวานแค่เฉพาะบนเวที นักร้องร้านนี้นะตลกคนได้จากหน้าตาเท่านั้นละ ส่วนอุปนิสัย...ทั้งนฤเบศร์และนิลพัท ขอบอกเลยว่าเป็นพวกติดลบทางการเข้าสังคม

ควันบุหรือลยละล่องอ้อยอิ่งอยู่ตรงหน้า กลิ่นมินต์ที่กระจาย
ตัวบอบบวลอยู่ในปากคล้ายจะช่วยให้ความคิดฟุ้งซ่านของนฤเบศร์สงบลงได้ชั่วขณะ นัยน์ตาคมเหลือบไปมองพีรัช อีกฝ่ายสาวเท้าเข้ามาหยุดยืนข้าง ๆ พलगแบมือเป็นเชิงขอไฟแช็กให้เพื่อนตัวสูงต้องส่งของตัวเองไปให้หยิบยืม

“มีอะไรอยากบอกกูไหม”

เกือบอืดใจใหญ่หลังจากที่พวกเขาปล่อยให้โคตินเดินทางเข้าสู่ร่างกาย เป็นพีรัชที่เปิดประเด็นขึ้นมา ในขณะที่คนโดนถาม

ยังคงปล่อยให้ความเจ็บทำหน้าที่ของมันต่อไป

“...”

“เกี่ยวกับคุณนักเขียนคนนั้นเหอวะ มึงถึงดูอารมณ์เสียมากขนาดนี้...เจ็บ แบบนี้แปลว่าถูกพุดถูก อย่าบอกนะว่ามึงตามไปเจอเขามาอีกแล้ว” พีรัชพอจะปะติดปะต่อเรื่องราวได้ จากพฤติกรรมสองสามเดือนที่ผ่านมาของเพื่อนสนิท ไม่รู้ว่ามันติดใจอะไรในตัวผู้ชายคนนั้นนักหนา ถึงได้เอาแต่วิ่งตามเป็นหมาหาเจ้าของ

ทำตัวพิลึกพิลั่น...เหมือนกับไม่ใช่มันคนเดิม ตั้งแต่เป็นเพื่อนกันมาหลายปีพีรัชค่อนข้างมั่นใจ เขาไม่เคยเห็นนฤเบศร์สนใจใครเท่านี้มาก่อน

“มึงชอบเขานั่นเหอวะ”

“**ไม่ได้ชอบ**” แทบจะเป็นการตอบกลับแบบไม่ต้องเสียเวลา ยังคิด

พีรัชกระตุกยิ้ม เลิกคิ้ว เบนสายตามองใบหน้าหล่อเหลาของเพื่อนสนิทด้วยความสนใจ “ไม่ชอบ...แล้วไปยุ่งุ่นวายทำไมวะ นี่ถ้าให้เดาคงโดนเขาไล่เตะเปิดมาอีกแล้วสิท่า ถึงได้ทำหน้าที่ไม่สบอารมณ์กลับมา”

“เสียอก”

คำคำห้วนสั้นยิ่งตอกย้ำให้แนชคิดว่าข้อสันนิษฐานของเขาน่าจะเป็นความจริง นฤเบศร์ดัดมวนบุหรี่ที่สูบไปได้เพียงครึ่ง ตั้งท่าจะเดินหนีกลับเข้าร้าน แต่ยังไม่วายต้องหยุดชะงักเพราะคำพุดของเพื่อนสนิท

“จะว่าไปเขาก็น่าสนใจดีเหมือนกัน กูไม่เคยเห็นใครกล้าปฏิเสธมึงเหมือนกับคนนี้เลย เท่าที่กูจำได้หลังๆ มึงเล่าให้ฟังว่าเขาเอาแต่หลบหน้ามึงไม่ใช่เหอ แล้วคราวนี้เขาทำอะไรมาอีกล่ะ”

คำถามของพีรัชเปรียบเสมือนเชื้อเพลิงขนานใหญ่กระตุ้นให้กองไฟที่ยังไม่มอดดับดีลุกโชนขึ้นมาอีกครั้ง นฤเบศร์ดุนกระพุง

แก้แค้นด้วยความหงุดหงิด ท้ายที่สุดก็สับถ่อออกมาเบาๆ อย่างห้าม
ไม่ไหว

“เขาให้ รปภ. โยนกูออกมา” ชายหนุ่มยอมเอื้อมเอ่ยบอกเล่า
เรื่องราวด้วยประโยคสั้นๆ ให้เพื่อนสนิทได้รับฟัง นฤเบศร์รู้จักตัวเอง
ดี เขาต้องการหาที่ระบาย แล้วถ้าต้องเลือกที่จะพูดเรื่องนี้กับใคร
สักคน แน่ใจว่าพีรรัชย์ยอมเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุด แบบชนิดที่ไม่มี
ข้อกังขา

“อะไรนะ”

“กูเห็นตารางงานเขาจากในเพจ เลยตามไปหา...”

“แล้ว?”

“เขาจ้างให้ รปภ. โยนกูออกมา”

พีรรัชย์ทำหน้าราวกับไม่เชื่อหูตัวเอง นั่งงันไปเกือบวินาทีก่อน
จะระเบิดเสียงหัวเราะออกมาไม่เบานัก “เฮ้ย...โคตรเจ๋งว่ะ กูชักชอบ
เขาแล้วดิ”

“น่ารำคาญไอ้พิท หัวเราะเหยยะไรนักหุบปากมึงไปเลย” คน
หน้าตึงกล่าวเสียงห้วน ในรูปแบบที่ถ้าหากเป็นคนอื่นๆ ได้มาเจอจะ
เจอนฤเบศร์เวอร์ชันนี้คงเป็นอันต้องกลัวหัวหด สงบเสงี่ยมเรียบร้อย
กันไปแล้ว

ทว่าไม่ใช่กับพีรรัชย์ เพราะนอกจากจะไม่กลัวแล้ว ชายหนุ่ม
ยังไม่มีทีท่าจะสะทกสะท้านกับอาการโกรธของเพื่อนสนิทอีกด้วย

“ท่าทางเขาคงจะไม่ชอบมึงมากจริงๆ วะ จะว่าไป...ไหนมึง
ลองบอกเหตุผลสักข้อที่ทำให้มึงต้องวิ่งตามเขาให้กูฟังหน่อยได้ไหม”

พีรรัชย์ตั้งคำถามด้วยความสงสัย เขาจำได้อยู่หรอกว่าคุณ
นักเขียนคนนั้นหน้าตาดี แต่ถ้าจะมาบอกว่านฤเบศร์วิ่งตามใครสักคน
เพราะรูปลักษณ์ภายนอก เขาคงอ้าปากเถียงสุดใจขาดดิน ถ้าหาก
เพื่อนของเขาเป็นประเภทชอบใครสักคนที่ความสวยความหล่อ
จริงๆ ป่านนี้คงมีแฟนนับไม่ถ้วนไปนานแล้ว

“...”

“ว่าไง ตอบคำถามกูได้ไหม”

“กู...” ร่างสูงคล้ายจะพูดอะไรบางอย่างออกมา แต่สุดท้ายกลับปิดปากเงียบสนิท

พีรวัชเห็นแบบนี้จึงตบไหล่เพื่อนเบา ๆ ก่อนจะเปลี่ยนสีหน้าและน้ำเสียงไปในรูปแบบที่จริงจังขึ้นกว่าเดิม

“กูจะบอกอะไรให้เธอนาวา ถ้ามึงไม่ได้ชอบเขา ก็เลิกยุ่งวนวายกับเขาซะ การที่มึงวิ่งตามใครสักคนโดยไม่มีเหตุผลแบบนี้มันดูไม่ใช่มึงเลย...กูแนะนำให้มึงเลิกอ่านหนังสือเล่มนั้นจะดีกว่า”

หนังสือเล่มนั้นที่พูดถึงคือนวนิยายชื่อเรื่องอย่างลับไปรักนาวาอะไรสักอย่าง เขาจำได้ว่าอีกฝ่ายไปซื้อมันมาจากร้านหนังสือเมื่อสองสามเดือนก่อน และเพราะหนังสือเล่มนี้นี่แหละที่ทำให้เพื่อนของเขาทำตัวแปลกประหลาดอยู่แบบนี้

นฤเบศร์ปล่อยให้ความเงียบเป็นสื่อกลาง เขาไม่มีอะไรจะเถียงหรือโต้แย้ง สิ่งที่เพื่อนพูดเป็นความจริงทุกประการ เขาไม่มีเหตุผล ตอบตัวเองไม่ได้ด้วยซ้ำว่ากำลังทำอะไรอยู่กันแน่ รู้แค่อยากพบ อยากพูดคุย อยากเข้าใกล้ แต่ไม่รู้ว่าจะอะไร...

ลมหายใจร้อนผสานด้วยกลิ่นมินต์พรุออกมาซ้ำ ๆ จากร่างกายของหนุ่มนักดนตรี พีรวัชตบหูในมือพลางพ่นควันสีขาวขึ้นในอากาศ รอให้มันจางหายไปก่อนจะขยับเข้าใกล้เพื่อน ยกมือข้างหนึ่งบีบไหล่คนที่สูงไล่เลี่ยกัน พลางเอ่ยเตือนสติด้วยประโยคที่ทำให้นาวา นฤเบศร์ต้องฉงนคิดและคล้อยตาม

“มึงปล่อยเขาไปก่อนเถอะ ตามจี้ไปก็ไม่มีประโยชน์ ถ้าสุดท้ายเขากับมึงมีบางอย่างเชื่อมกันจริง ๆ กูว่ายังไปก็คงหนีกันไม่พ้นหรอก...ไปทำหน้าที่เรียกแขกได้แล้ว ไรต์เวจเงินตัวทองของ The Lit” ท้ายประโยคพีรวัชพูดด้วยน้ำเสียงติดตลก

นฤเบศร์ดูออกว่าเพื่อนสนิทหวังดี ท้ายที่สุดเขาก็จึงจำยอม

พยักหน้าให้อีกฝ่ายเบาๆ เป็นเชิงตอบรับ “เออ ขอบใจมึงมาก เตียว
กูตามไป ขอทานาที”

“ริบมา” เจ้าของประโยคทิ้งท้ายไว้สั้นๆ ก่อนจะผละกลับเข้าไป
ไปในร้านโดยไม่คิดจะเข้าซื้อต่อความ ข้อดีของพีรธคือแบบนี้ มัน
เป็นคนเดียวที่รู้ลิมิตว่าควรหรือไม่ควรพูดอะไรในเวลาไหน ถึงเป็น
เพื่อนสนิทกันมาได้ยืดยาว

‘มึงปล่อยเขาไปก่อนเถอะ ตามจี๋ไปก็ไม่มีประโยชน์’

ประโยคของพีรธฟังดูมีเหตุผล เพราะเขาเข้าใจจนเบญจก็
ไม่รู้แล้วเหมือนกันว่าจะไปตามหาใครคนนั้นได้จากที่ไหน เมื่อก่อน
เขายังเคยเจอเกสรที่ร้านนี้บ้าง ทว่าตั้งแต่ถามคำถามนั้นออกไป ดู
เหมือนว่าอีกฝ่ายจะไม่เคยมาเหยียบที่นี่อีกเลย...

‘ถ้าสุดท้ายเขากับมึงมีบางอย่างเชื่อมกันจริง ๆ กูว่ายังไงก็คง
หนีกันไม่พ้นหรอก...’

นั่นสินะ ถ้ายังวิ่งตามยิ่งห่างไกล หลังจากนั้น...ลองปล่อยให้
เป็นเรื่องของโชคชะตาดูก็แล้วกัน

แสงแดดจากภายนอกเล็ดลอดผ่านผ้าม่านผืนหนากระทบ
ลงมายังเตียงกว้าง เปลือกตาคู่สวยของคนที่กำลังหลับใหลสั่นระริก
ภายใต้ความมืดมิด เครื่องปรับอากาศเย็นเฉียบไม่ได้ทำให้ร่างบาง
รู้สึกถึงอุณหภูมิเย็นสบายเลยแม้แต่น้อย

กลับกันเกสรดันมีอาการกระสับกระส่ายพลิกตัวไปมา ยาม
ภาพจากจิตใต้สำนึกกำลังฉายเป็นเรื่องเป็นราวใหญ่โตอยู่ในหัวสมอง
ราวกับมีใครสักคนจงใจกลั่นแกล้งกัน...บังคับให้เขาต้องย้อนไปนึกถึง
มัน

‘ไปเอาคีย์การ์ดเข้าห้องมาจากไหน’

‘ก็ในกระเป๋าสตางค์ สรเก่งไหมล่ะ เนี่ย อุตส่าห์ซื้ออาหารมา
รอเซอร์ไพรส์เลยนะ มากิน...’

‘อย่าทำแบบนี้อีก เข้าใจไหม มั่นนัร่าคาญ’

น้ำเสียงคุ้นเคยที่ติดอยู่ในห้วงความทรงจำนั้นเย็นชาเสียจน
ก่อนเนื้อในอกซ้ายหน่วงหนีบ แต่ความตื้อตึงกลับผลักดันให้เกสร
ยังต่อต้านไม่คิดยอมแพ้

‘มากินข้าวกันเถอะ ร้านนี้...’

‘บอกว่านัร่าคาญ ไม่ได้ยินหรือ’

เหมือนเดิม...

‘คำก็ร่าคาญ สองคำก็ร่าคาญ แล้วจะต้องทำยังไง พี่ก็พูดมา
สิ’

‘ไม่ต้องทำอะไรทั้งนั้น’

แล้วก็เดินหนีกันไปเหมือนเดิม หันหลังให้กันเหมือนเดิม...

‘พี่จะไปไหน’

‘ทำงาน ถ้าอยากอยู่ก็อยู่ไป ออกแล้วล็อกห้องให้ด้วย’

‘แต่อาหารพวกนี้ สรตึงใจ...’

‘กูไม่ได้ขอ’

ปัง!

อาหารราคาแพงมากมายจากร้านดัง ๆ ที่เกสรเสียเวลาไปกว้าน
ซื้อถูกวางทิ้งเอาไว้ไม่ได้รับการสนใจไยดี คนในความฝันจากไปแล้ว
เขาก้าวออกจากประตูห้อง เหลือทิ้งไว้เพียงความรู้สึกของคนที่กำลัง
พยายามอยู่ฝ่ายเดียว

เป็นความพยายาม...ที่ไม่มีวันไปถึงเส้นชัยเสียที

ครี๊ด...ครี๊ด...ครี๊ด...

เฮือก!

เสียงนาฬิกาปลุกแผดร้องเรียกให้ร่างบอบบางบนเตียงได้สติ
ตื่นขึ้น เกสรเปิดเปลือกตา ก่อนจะถอนหายใจออกมาเบา ๆ เขานอน
นิ่งอยู่เช่นนั้นอีกเกือบสิบนาทีเพื่อประมวลผล กว่าที่จะยอมพาตัวเอง
ลุกออกจากกองผ้าห่ม

เกือบสองอาทิตย์แล้วที่เกสรไม่ได้ออกไปไหน นับจากวันงาน แจกลายเซ็น เขาเก็บตัวอยู่แต่ในห้อง ส่วนหนึ่งเพราะกำลังทุ่มเท เวลาไปกับการคิดพลอตนวนิยายเรื่องใหม่ และเหตุผลอีกประการหนึ่งเป็นอะไรที่เขาไม่อยากจะใส่ใจนึกถึงมันมากสักเท่าไรนัก...

วาดขาเรียวก้าวลงจากเตียง เขาตรงดิ่งไปยังห้องน้ำเพื่อทำธุระส่วนตัวยามเช้า เสร็จสรรพแล้วจึงหันไปจัดการเรื่องปากท้องของตัวเองเป็นลำดับถัดมา อาหารเรียบง่ายจำพวกกาแฟกับขนมปังคือตัวเลือกที่ดีที่สุดสำหรับเขาที่ไม่ต้องการอะไรให้ยุ่งยาก

เกสรเติมกาแฟเย็นเข้าร่างกายสลับกับกัดขนมปังคำโตกลืนลงท้อง ชีวิตของนักศึกษามหาวิทยาลัยปีสี่ พ่วงตำแหน่งนักเขียนอิสระไม่ได้สะดวกสบายง่ายดายอย่างที่ใครคิด เขามีหน้าที่ของการศึกษาที่ยังรัดตัว ผนวกกับต้องประกอบอาชีพเพื่อหาเลี้ยงปากท้อง มันค่อนข้างลำบากอยู่เหมือนกัน

ลำบากกว่าที่เคยเป็นมา แต่ถ้าหากให้เทียบกับคนอื่น ๆ เกสรรู้ว่าเขายังสบายกว่าใครหลาย ๆ คนบนโลกนี้อีกมาก อย่างน้อยก็ไม่ต้องเสียเงินผ่อนค่าบ้าน ค่ารถ แถมยังมีคอนโดหรูแห่งนี้ให้ซุกหัวนอน

เดิมทีมันเป็นชื่อของ บุษบัน จิรฐิติกาล มารดาของเขา หลังจากที่เธอตายและเขาบรรลุนิติภาวะ...เกสรก็กลายเป็นเจ้าของห้องชุดราคาแพงใจกลางเมืองนี้โดยสมบูรณ์ เรียกได้ว่าเป็นสมบัติจากตระกูลเพียงไม่กี่ชิ้นที่เขายึดมาเป็นของของตัวเอง

แกว๊กาแฟร้อนบนโต๊ะทำงานเย็นชืดเมื่อดำนในหลงเหลือเพียงความว่างเปล่า หน้าจอโน้ตบุ๊กเปิดค้างทิ้งไว้อยู่ที่หน้ากระดานสีขาว ไร้ซึ่งตัวอักษรข้อความใดปรากฏ ท้ายที่สุดคนตัวบางจึงตัดสินใจลุกขึ้น เบนสายตาเหม่อมองออกไปยังทิวทัศน์ด้านนอก

เขาสมองตัน เกิดอาการไม่มีสมาธิ อาจเพราะช่วงนี้โดนความฝันรบกวนเวลาพักผ่อนอยู่บ่อย ๆ จิตใจถึงได้พะว้าพะวังไม่เป็นอัน

ทำงานทำการ เห็นทีคงต้องหาทางออกเป็นตัวช่วยให้แก่ตัวเอง
สักเล็กน้อย...

ผืนฟ้าเบื้องบนมีก้อนเมฆหมุกหมัวปกคลุม ช่อดอกลิลีย
สีขาวถูกเจ้าของร่างเพรียวโอบอุ้มเอาไว้อย่างทะนุถนอม เกสรเลือก
จะขั้บรดจากคอนโดมาที่แถบชานเมือง เพื่อพาตัวเองมาพบเจอพูดคุยกับใครบางคน...ไม่สิ จะเรียกว่าเป็นการพูดคุยคงไม่ถูก เป็นเขา
เองมากกว่าที่เอื้อนเอ่ยบอกเล่าอยู่ฝ่ายเดียว

เขาเรียวเล็กหยุดยืนเมื่อมาถึงจุดหมายปลายทาง ร่างเพรียว
ระหงบรรจงวางช่อดอกไม้ที่ตั้งใจเลือกอย่างใส่ใจลงเคียงข้างกับแท่น
หินอ่อนสลักชื่อ ‘**บุษบัน จิรจิตกาล**’

ตัวอักษรสีเข้มสลักลึกย่ำเตือนถึงบุคคลที่จากไป ริมฝีปากสวย
เป็นกระจำวาดรอยยิ้มบาง ๆ ระหว่างทอดสายตามองป้ายหน้าหลุม
ศพ เกสรผืนยิ้มให้สดใสดกกับความรู้สึกอันว่างเปล่าภายในจิตใจ

“สรมาเยี่ยมครับแม่” น้ำเสียงแผ่วแผ่วเอ่ยทักทายอย่างที่ชอบ
ทำ เป็นสิบปีแล้วที่มารดาจากไปไม่หวนคืนกลับ และเป็นเวลาสิบปี
ที่เขาต้องยืนพูดประโยคพวกนี้เพียงลำพัง โดยปราศจากเงาของผู้
เป็นบิดา สมาชิกในครอบครัวผู้ผูกพันทางสายเลือดคนสุดท้ายใน
ชีวิต

คุณฉัตรชนก จิรจิตกาล นักธุรกิจชื่อดังอันดับต้นของเมือง
ไทย ผู้นำตระกูลจิรจิตกาล บุคคลที่เก่งกาจมากความสามารถ เป็น
ที่รู้จักในแวดวงธุรกิจ แต่ในสถานภาพของการเป็นพ่อคน เกสรคิด
ว่าฉัตรชนกสอบตกอย่างห่วยแตก

พ่อไม่เคยมาเยี่ยมหลุมศพแม่พร้อมเขาเลยสักครั้ง ตั้งแต่ที่
ท่านจากไปตอนนั้นเกสรมีอายุได้เพียงสิบขวบ หวังความทรงจำใน
วัยเด็กจึงไม่ชัดเจนเท่าไรนัก มันน่าจะเลื่อนรางไปตามกาลเวลา รู้
เพียงแค่ว่าครอบครัวในความคิดของเขา มันเคยเป็นรูปเป็นร่าง

อบอุ่นสวยงามมากกว่านี้...มากกว่าจนแทบเทียบไม่ติดฝุ่น

สิบปีก่อน แพทย์วินิจฉัยว่าแม่จากไปเพราะโรคภัยประจำตัว เกสรในวัยเด็กไม่เคยได้รับรู้เรื่องราว สิ่งเดียวที่จำได้เด่นชัดคือตลอด เวลานั้นสิบปีจากช่วงวัยเยาว์นั้น ชีวิตของ เกสร จิรฐิติกาล ถูกบิดา หลอเลี้ยยด้วยเงิน แต่ปราศจากความรักที่มอบให้...จวบจนกระทั่ง ถึงจุดแตกหัก

ทุกอย่างเป็นเพราะฉัตรชนก...อีกฝ่ายไม่เคยรับรู้หรือว่าการ กระทำที่ผ่านมาได้ทำให้บุตรชายเพียงคนเดียวที่เหลืออยู่อย่างเขารู้สึกไร้อำนาจขนาดไหน บนโลกกว้างที่ต้องใช้ชีวิตอยู่เพียงลำพัง มันทำให้เกสรรู้สึกอ้างว้างมากขึ้นไปทุกที ทุกที...

“สรสบายดีนะครับแม่ ตั้งแต่ออกมาอยู่คนเดียวก็สบายใจขึ้น มาก” น้ำเสียงนุ่มพึมพำกับแท่นหินสลักเย็นชืด สายลมอ่อนๆ พัดผ่านลำตัวคล้ายจะปลอบประโลมกัน

เกือบปีแล้วที่เขาพาตัวเองออกมาจากบ้านจิรฐิติกาล มีเหตุผลหลายประการที่ทำให้ไม่อยากอยู่ที่นั่น แต่แน่นอนว่าเขาจะไม่บอกเล่าเรื่องราวน่าสมเพชเหล่านั้นให้คนเป็นมารดาได้รับฟัง ไม่ว่า บุชบันจะรับรู้หรือไม่ เกสรก็คำนึงถึงหัวใจของคนที่ยากไปอยู่ดี

เขาเลือกบอกเล่าเฉพาะชีวิตด้านดีให้คนเป็นแม่ได้รับฟัง แม้ ลึก ๆ จะนึกสงสัยอยู่ไม่น้อยว่าการโกหกคนตายมันเป็นบาปหรือไม่ และหากการโกหกคนที่จากไปเป็นบาป อย่างนั้นแล้วการให้ความหวังคนตายละ ผิดบาปมากหรือเปล่า...

“พ่อเขาคงคิดถึงแม่เหมือนกัน...แต่งงานเขายุ่งน่าดู เดี่ยวสรต้องกลับแล้ว เหลือกองงานอีกบานให้กลับไปจัดการ...คิดถึงแม่นะครับ เอาไว้สรจะหาเวลามาเยี่ยมใหม่” นัยน์ตาเฉียวทอดมองตัวอักษรตรงหน้าอีกครั้ง พร้อมเอ่ยคำบอกลาทั้งท้ายเสียงเบา

เสียงท้อ่งฟ้าคำรามมาจากที่ใดสักที่หนึ่ง เร่งให้หนักแน่นหนุ่ม ต้องสวาท้าวขึ้นเพื่อพาตัวเองกลับไปยังลานจอดรถ ช่วงเวลาเย็น

ย่า ผู้คนในวัดเริ่มเบาบาง ทว่าเกสรกลับรู้สึกได้ถึงสายตาของใครบางคนที่จับจ้องมองมา

เจ้าของร่างบอบบางเร่งฝีเท้าไปตามทางเดิน เขาสัมผัสได้ถึง ความผิดปกติอะไรบางอย่าง แต่ยังไม่อาจจะระบุได้แน่ชัด จนกระทั่ง วินาทีถัดมา ตอนที่ได้ยินเสียงสายเรียกเข้าพร้อมกับหมายเลข สิบหลักที่ปรากฏบนหน้าจอ

ใบหน้าได้รูปกึ่งสวยกึ่งหล่อแปรเปลี่ยนเป็นนิ่งสนิท ปลายนิ้ว เรียวกดตัดสายในคราแรกเพื่อก้าวเดินต่อ ทว่าเพียงจิตใจเดียวสาย ที่สองก็แผดเสียงขึ้นอีกครั้ง นักเขียนหนุ่มทำแบบเดิมซ้ำๆ ติดต่อกัน แต่ผลที่ได้รับกลับมาก็ไม่มีอะไรแตกต่างไปจากเดิม

สายเรียกเข้ายังคงดังติดกันต่อเนื่อง เกสรหยุดนิ่งอยู่กับที่เมื่อ ชัดความอดทนทะยานมาถึงจุดเดือด เขาสูดลมหายใจลึก สงบสติ อารมณ์ให้อยู่ในระดับที่ยังพอควบคุมได้ไหว ก่อนจะรับสาย กรอก เสียงลงไปด้วยความรู้สึกที่ใกล้ปะทุเต็มทน...

“ส่งคนมาตามผมทำไม”

2

ตระกูลจิรัฐติกาล

เกือบหนึ่งปีแล้วที่เกสรไม่ได้กลับบ้าน เขาไม่มีธุระหรือความจำเป็นใดต้องไปเหยียบที่นั่นอีก ทุกวันนี้เรียกได้ว่าใช้ชีวิตอยู่ตัวคนเดียวแบบร้อยเปอร์เซ็นต์ ธุระกิจหรือแม้แต่เงินสัปดาห์หลักสตางค์เดียวของวงศ์ตระกูลเขาก็ไม่ได้เข้าไปยุ่งหรือมีส่วนได้ส่วนเสียใดๆ

ระยะเวลาที่ผ่านมาเกสรไม่เคยได้รับการติดต่อจากคนเป็นบิดาสักครั้ง นั่นจึงเป็นเหตุผลที่ทำให้เขาหงุดหงิดระคนประหลาดใจในตอนที่ได้เห็นเบอร์โทรศัพท์ส่วนตัวของฉัตรชนกติดต่อมาหา

“ผมถามว่า...”

“กลับมากับลูกน้องของฉัน ฉันมีธุระต้องคุยด้วย”

ฉัตรชนกยังคงเป็นคนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง แม้ว่าอะไรหลาย ๆ อย่างในชีวิตของเกสรจะไม่เหมือนเดิมแล้ว แต่สำหรับนิสัยส่วนตัวของคนคนนี้ ดูเหมือนว่าอีกฝ่ายไม่เคยมีความคิดที่จะพัฒนาตัวเองไปในทิศทางที่ดีขึ้นเลย เป็นอย่างไรก็เป็นเช่นนั้นไม่เคยเปลี่ยน

บิดาของเขาเป็นพวกพุดมากกว่าร่ำฟัง ไม่สิไม่เคยร่ำฟังใคร

เลยต่างหาก ไม่เคยเลยแม้แต่ครั้งเดียว ขนาดตอนนี่ที่เขาเป็นฝ่าย
ออกปากถามก่อนยังไม่ได้รับฟังคำตอบที่ต้องการรู้เลย

“ทำไมผมต้องทำตามคำสั่งด้วย”

“เพราะฉันเป็นพ่อของแก”

คำตอบห้วนสั้นทำเอาเกสรอยากจะระเบิดเสียงหัวเราะออกมาให้ดังลั่นลานวัด

หนุ่มนักเขียนแค่นยิ้ม ก่อนจะตวัดสายตามองกลุ่มลูกน้องของ
บิดาที่ยืนหยั่งเชิงอยู่ไม่ไกลไม่ไกล “ยังจำได้ด้วยหรือครับ”

“อย่ามาอียวนกวนประสาท...อีกสามวันจะเป็นวันฉลองครบ
รอบสิบห้าปีของบริษัท ฉันต้องการให้แกมาร่วมงานนี้ด้วย”

“เพื่ออะไร” ในที่สุดเกสรก็ได้รับรู้จุดประสงค์และความต้องการ
ของฉัตรชนกเสียที เป็นเพราะเรื่องงาน นักรูรกิจใหญ่ถึงได้ยอม
ลดตัวลงมาติดต่อเขาด้วยตัวเอง

วูบหนึ่งที่รอยยิ้มหย่นแปรเปลี่ยนเป็นความขมขื่น มันเกิดขึ้น
ในช่วงเสี้ยววินาที ก่อนจะจางหายไปอย่างรวดเร็ว ไวพอกที่ไม่มี
ใครทันได้สังเกตเห็น

“แกมาทุกปี ปีนี้ก็ต้องมา”

“เราคงต้องทำความเข้าใจกันใหม่แล้วครับ เมื่อก่อนผมอาศัย
อยู่ที่บ้าน กินข้าวของพ่อ ใช้เงินของพ่อ ดังนั้นผมทำตามคำสั่งพ่อ
มันก็ถูกต้องแล้ว แต่ตอนนี้มันไม่ใช่ อย่าลืมนะครับ ผมไม่ได้แบมือ
ขอเงินพ่อเหมือนเดิมอีกแล้ว พ่อไม่มีสิทธิ์มาบังคับให้ผมทำนั้น
ทำนี้อีก”

“อย่ามาปากกล้าหาแข่งกับฉันหน่อยเลย! ถ้าไม่มีคอนโดของ
แม่แกให้ซุกหัวนอน แกจะพาตัวเองไปรอดได้สักกี่น้ำ ออกจากบ้าน
ไปยังไม่ทันถึงปี แกคิดว่าที่แกทำอยู่มันดีนักหรือ! เด็กมหา'ลัยที่ยัง
เรียนไม่จบอย่างแก จะหาเงินเลี้ยงตัวเองไปได้สักกี่น้ำ!”

ฉัตรชนกไม่โหมกับคำพูดอวดดีของลูกชาย เสียงทุ้มทรงอำนาจ

ตวาดกร้าว ทว่าการกระทำเหล่านั้นไม่ได้ส่งผลให้เกสรรู้สึกกลัวหรือ
สะทกสะท้านแต่อย่างใด

“พ่อก็รอดูแล้วกัน”

เขาเพียงตอกกลับไปสั้นๆ ด้วยเสียงเรียบนิ่ง แต่ยิ่งสร้างอารมณ์
ขุ่นมัวให้แก่คนปลายสาย จัตรชนกโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ

“แกไม่มีสิทธิปฏิเสธคำสั่งของฉัน ถ้าลูกชายเพียงคนเดียวของ
ฉันไม่เสนอน้ำมาในงานครบรอบบริษัทของพ่อตัวเอง คนอื่นจะ
มองยังไง คิดบ้างไหม!”

“พ่อมีลูกชายคนเดียว...นั่นแหละ อย่าพูดเรื่องตลกขนาดนั้น
ออกมาเลยจะดีกว่า ให้ไอ้สร้กลูกชายคนเก่งของพ่อรับหน้าไปสักรับ
มันน่าจะถนัดงานนี้มากกว่า” เกสรหมายถึงสร้กลธ ลูกติดของผู้หญิง
ที่ชื่อสุจิตรา เมียใหม่ของพ่อ

แม้ไม่ได้มีการตบแต่งเอิกเกริก แต่การพาสองคนนั้นย้ายมา
อยู่ร่วมชายคาเดียวกันก็ไม่ต่างอะไรจากการรับคนแปลกหน้าเข้ามา
อยู่ในวงศ์ตระกูล ซึ่งเกสรรับไม่ได้

“อย่าก้าวร้าวกับเขา เขาไม่เคย...”

“พ่ออย่ายุ่งวุ่นวายกับผมจะดีกว่า ผมเตือนด้วยความหวังดี
เพราะถ้าผมไปเผลอที่งานนั้นเมื่อไหร่...พ่อเตรียมตัวเป็นข่าวหน้าหนึ่ง
ได้เลย ไอ้ภาพลักษณ์ที่สั่งสมมา ผมจะช่วยให้มันพังได้แบบง่ายๆ
เลย คอยดู”

เกสรไม่คิดสนใจฟังคำเทศนาของผู้เป็นบิดา จริงอยู่ที่สุจิตรา
ไม่เคยมายุ่งวุ่นวายอะไรกับเขา แต่เขาไม่ใช่มนุษย์ใจกว้าง เขาเกลียด
สองแม่ลูกนั้น และไม่เคยมีความคิดจะทำตัวญาติติดด้วย

“เกสร...”

“บอกให้คนของพ่อเลิกมายุ่งวุ่นวายกับผมซะ” ว่าจบก็กดตัด
สายโดยไม่รอฟัง ในเมื่อจัตรชนกไม่เคยคิดจะฟังคำพูดของเขาก่อน
เกสรจึงเลือกปฏิบัติในรูปแบบที่ไม่ต่างกัน

มันไม่ใช่การเอาคืน ไม่ใช่การเอาชนะ แต่เป็นการทำให้เห็น
ทำให้อีกฝ่ายได้รู้สึกไม่ต่างจากที่เขาเคยรู้สึกมาตลอด...

การเป็นคนที่ไม่ถูกแะแสะ...มันช่างน่าเจ็บปวด

ดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าไปพักใหญ่กว่าที่เกสรจะเดินทาง
กลับมาถึงคอนโด ชายหนุ่มนักเขียนดับเครื่องยนต์ก่อนจะพับหน้า
ลงกับพวงมาลัยรถ หัวบิดลงอย่างเหนื่อยอ่อน เกสรใช้เวลาเกือบ
หนึ่งชั่วโมงครึ่งไปกับการเดินทางบนท้องถนน

การมีปากเสียงกับจักรชนกดูพลังมากพอๆ กับการอดทน
นั่งในรถที่ขยับไปได้แค่ทีละคืบ เนื่องจากการจราจรที่แน่นขนัด เกสร
รู้สึกว่าพลังงานในการใช้ชีวิตของตัวเองติดลบจนน่ากลัว จากที่ตั้งใจ
ว่าจะกลับมาคิดงาน ก็เป็นอันต้องล้มเลิกพับเก็บทุกอย่างไป

สภาพจิตใจและความรู้สึกของเกสรไม่คงที่ เวลานี้เขาต้องการ
พักผ่อน ไม่พร้อมจะทำงานหนักหรือเผชิญหน้ากับปัญหาใดๆ ทั้ง
นั้น ทว่าดูเหมือนสถานการณ์หลายๆ อย่างจะไม่ค่อยเป็นใจ ไม่มี
อะไรง่ายดายแบบที่คิด

ดวงตาสวยเฉี่ยวหรือล่งเล็กน้อย เพื่อพิจารณาคนที่ยืนดักรอ
กันอยู่ตรงด้านหน้าประตูทางเข้าคอนโด ความรู้สึกคุกรุ่นในจิตใจที่
มันสะสมอวลอยู่ในอกเป็นทุนเดิมพาให้ความอดทนของคนตัวบาง
ต่ำเตี้ยเรี่ยดิน

เกสรอยากอาละวาดไวยวาย ทำนิสัยเด็ก ๆ เหมือนเมื่อก่อน
แต่ในความเป็นจริงเขาทำเพียงเดินผ่านหน้าลูกติดเมียใหม่ของพ่อ
ไปแบบไม่คิดจะปรายตามอง

“คุณเกสร” สวัสดิ์รีบลุกจากเก้าอี้ ตรงเข้ามาขวางไว้ อีกฝ่าย
มีสีหน้าลำบากใจ ทำท่าทางอีกอึกยึกยกจนน่ารำคาญตา

“หลีกไป” เกสรบอกกับคนอายุมากกว่าถึงสองปีที่อยู่ในชุดสูท
ภูมิฐานด้วยน้ำเสียงเรียบ ส่วนสูงที่ไล่เลี่ยไม่ทิ้งห่างส่งผลให้ทั้งคู่ต้อง

ยื่นประจันหน้าสบตากันอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยง

“ผมมีธุระสำคัญอยากจะคุยกับคุณ ขอเวลาสักห้านาทีได้ไหมครับ”

“ไม่ได้ หลบไป” ร่างบางยืนยันคำตอบเดิม

ส่วนสรีลลธรก็อดดึงไม่คิดยอมแพ้ คนอายุมากกว่าตัดสินใจยื่นขวางไม่ขยับเขยื้อน แล้วโพล่งสิ่งที่ต้องการจะสื่อสารออกมาให้คนรับฟังต้องนึกหัวเสียกับความดื้อด้านไม่ยอมจบ

“คุณท่านอยากให้คุณกลับไปร่วมงานฉลองครบรอบบริษัทด้วยกัน ผม...”

“พอฉันสั่งให้นายมาที่นี่เหรือ”

คำถามของเกสรทำให้สรีลลธรนิ่งงันไปชั่วขณะ บุคคลที่มีเส้นผมสีเข้มในชุดสูทสีเทาอีกอีกเพียงนิด ก่อนจะยอมตอบคำถามดังกล่าวหลังผ่านไปนานเกือบสองนาที

“เปล่า ผมมาเอง”

“เหรือ ถ้าอย่างนั้นนายรู้ได้ยังไงว่าฉันอยู่ที่นี้”

“...”

“สืบ? สะกดรอยตามเหรือ...ฟังนะ นายไม่มีสิทธิ์เข้ามายุ่งวุ่นวายกับชีวิตของฉัน สรีลลธร ไม่ว่านายจะพยายามทำอะไรอยู่ก็ตาม อย่าดึงฉันเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย” น้ำเสียงของเกสรดูด้นขึ้น ประกาศกร้าวขีดเส้นจำกัด เพื่อเป็นคำเตือนไม่ให้คนตรงหน้าล้ำเส้นมากจนเกินกว่าจุดที่เขาจะรับไหว

“ผมไม่อยากจะให้คุณท่านคิดมาก ผม...”

“ไม่ใช่ธุระของอะไรของฉัน ฉันไม่อยากจะฟัง ถอย”

“แต่...คุณเกสร ผมขอรับรอง งานนี้จะมีสื่อและนิตยสารหลายที่มาทำข่าวและสัมภาษณ์ เห็นแก่ภาพลักษณ์บริษัทกับคุณพ่อของคุณ ผมขอรับรองให้คุณกลับไปร่วมงานด้วยเถอะครับ” สรีลลธรยอมพูดด้วยเสียงอ่อน ทว่ามันกลับไม่ได้เข้าหูเกสรเลยสักนิด

เขาเกลียดการปั่นหน้าเข้าสังคม ในแวดวงธุรกิจมีแต่พวก คุณหนูคุณนายคุณชายไฮโซ ต่อหน้าฉันมิตร แต่ลับหลังพร้อมหยิบ มีดมาแทงกันให้ตายได้ทุกเมื่อ โดยเฉพาะถ้าผลประโยชน์ทำสิ่งใด ผิดพลาดแล้วล้มลง

ที่สำคัญหนุ่มนักเขียนรู้ดี อีกฝ่ายโกหกคำโต สรรธมาปรากฏ ตัวที่นี้...ก็เพราะคำสั่งของพ่อ ไม่มีทางที่คนตรงหน้าจะถ่อมมาหาเขา ด้วยตนเองหากปราศจากการชักนำชักจูงของผู้เป็นประมุขสูงสุดใน ตระกูลจิรวุฒิกาล

ลูกชายของสุจิตราเชื่อฟังจัดจนกเสียยิ่งกว่าอะไร แถมในตอนนี้อย่างมีหน้าที่ประหนึ่งเป็นเลขาฯ ดูแลความเรียบร้อยของบริษัท แน่แน่นอนว่าหากเจ้าตัวลากเขาให้กลับไปร่วมงานเลี้ยงได้อีก ใครบางคนคงสรรเสริญยกยอปอปั้น ตบรางวัลให้อย่างงามเป็นแน่แท้

“ไม่หลบไซ้ไหม ได้” เกสรไม่สนใจจะเข้าร่วมงานเลี้ยงสมาคม ปั่นหน้า เขารำคาญอาการเข้าข้างของสรรธมเต็มทน ในเมื่ออีกฝ่ายยังเอาแต่ยืนขวางทางไม่ยอมหลบ ท้ายที่สุดคนร่างเพรียวจึงหันหัน ตัดสินใจพาตัวเองออกไปจากจุดนี้แทน

เขาเรียวก้าวกลับไปยังรถคันเดิมที่จอดอยู่ นักเขียนหนุ่มพาตัวเองขึ้นไปนั่ง เหยียบคันเร่งให้รถพุ่งทะยานออกไปบนถนนยาม ค่ำคืนอีกครั้งโดยรู้จุดมุ่งหมาย เกสรแค่ต้องการหลีกเลี่ยงหนีจากความวุ่นวาย เขาเหนื่อยล้า อ่อนแรง...ไม่ใช่แค่ที่ร่างกาย แต่หมายรวมถึงสภาพจิตใจ

เข้มนานึกบอกเวลาหนึ่งทุ่มกว่าแล้ว แต่ใครบางคนที่มีหน้าที่ขึ้นร้องเพลงที่ร้าน The Lit ในฐานะนักร้องนำ ยังเอาแต่นั่งนิ่งอยู่ที่โซฟากลางห้องนั่งเล่นในคอนโดไม่ยอมลุก

นฤเบศร์ปล่อยให้เสียงเพลงในจังหวะหนัก ๆ ดังกระหึ่มไปทั่ว

ห้องชุดแห่งนี้ด้วยลำโพงคุณภาพดี เหมาะสมกับราคาที่ย่ำแย่ไป
ดวงตามจับจ้องไปยังหนังสือเล่มหนาที่ถูกวางทิ้งไว้บนโต๊ะ เฟ่ง
พิจารณาว่าความต้องการจะให้หัวสมองจดจำสลักทุกตัวที่ซ่อนนวนิยายและ
ชื่อของผู้ประพันธ์

นักดนตรีหนุ่มอ่านมันซ้ำแล้วซ้ำเล่าวนเวียนอยู่เช่นนั้น ก่อน
จะกุมขมับและทอดถอนใจ เขาอ่านต่อไม่ได้ แต่จะให้เลิกสนใจไป
เลยก็ทำไม่ได้เช่นกัน...

ชายหนุ่มค้างอยู่ที่หน้าของตัวเรื่องมานานมากแล้ว เพราะ
ไม่อาจบังคับตัวเองให้อ่านหนังสือเล่มนี้ต่อไปได้ด้วยเหตุผลบาง
ประการ เหตุผล...ที่เขาไม่สามารถอธิบายหรือตอบตัวเองได้
เหมือนกันว่ามันคืออะไร

มันน่าหงุดหงิดใจ แม้สมองจะสั่งการให้หยิบหนังสือเล่มนั้น
ขึ้นมาอีกสักทีครั้ง แต่ท้ายที่สุดแล้ว นฤเบศร์กลับไม่เคยอ่านมันได้
จริงๆ จังๆ เลยสักที ทั้งๆ ที่การอ่านหนังสือมันไม่ควรจะเป็นเรื่อง
ยากเลยด้วยซ้ำ

แต่ดูเหมือนว่าอะไรก็ตามที่เกี่ยวข้องกับ เกสร จิรจิตติกาล ก็
มักจะกลายเป็นเรื่องยากสำหรับนาวา นฤเบศร์ ไปซะหมด คนตัว
สูงหลังตาสอง อึดใจหนึ่งถึงเลือกที่จะลุกขึ้นยืน หยิบสิ่งของที่วางอยู่
ใกล้ๆ มือขึ้นมา

เขาจัดการวางนิตยสารเล่มหนึ่งซ้อนทับบบดบังหนังสือเจ้า
ปัญหา ทำให้มันหลุดพ้นออกจากวงโคจรสายตาเพื่อบรรเทาความ
หงุดหงิดงุ่นง่านในจิตใจ

คืนนี้นฤเบศร์มีหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบ ทุกศุกร์ เสาร์และ
อาทิตย์ The Lit จะมีดนตรีสดตั้งแต่ประมาณสามทุ่มลากยาวไป
จนถึงช่วงเที่ยงคืน ดังนั้นเขาจะมัวเสียเวลากับเรื่องไม่เป็นเรื่องไม่ได้

นักดนตรีหนุ่มบอกตัวเองให้เลิกใส่ใจหนังสือเล่มนั้น พลางลุก
ขึ้นจากโซฟาสีเบจ เข้าแอปพลิเคชันเรียกรถให้มารับเพื่อเดินทางไป

ยังสถานที่ทำงานใจกลางเมือง

วันนั้นนุเบศร์ไม่อยากขับรถเองเนื่องจากเช็ดขยาดกับการจราจรในประเทศ การเอาตัวเองไปเสียเวลาหลังพวงมาลัยรถเป็นเรื่องที่ทำให้หัวเสียได้ติดอันดับต้น ๆ รองจากเรื่องของใครคนนั้น...

23.55 น.

อีกห้านาทีจะหมดเวลาสำหรับดนตรีสดแล้ว นิลพัทยอยลงมาจากเวทีใหญ่เพื่อให้นักร้องหลักของร้านอย่างนุเบศร์ได้แสดงฝีมืออย่างเต็มที่สำหรับเพลงสุดท้ายที่เจ้านักร้องเป็นคนเลือก นัยน์ตาคู่หวานทอดมองแผ่นหลังกว้างของคนที่ยัดจ่ออยู่กับกีตาร์ด้วยแววตาที่แฝงประกายชื่นชมแบบไม่ปิดบัง

นุเบศร์หันหน้าตาหล่อเหลา ข้อเท็จจริงเหล่านี้พิสูจน์ได้จากตาเห็น รอยสักภาษาอังกฤษที่ต้นแขนซ้าย Never try Never know นั้นชวนให้มอง ความจริงจัง น้ำเสียง ทุกองค์ประกอบหลอมรวมให้คนบนเวทีมีเสน่ห์ดึงดูดเสียจนไม่อาจละสายตา

ไม่ใช่แค่นิลพัทที่ตกบ่วง แต่เหมือนมนตร์สะกดนี้จะใช้ได้กับทุกคนที่พบเห็น

“นักร้องเท่จัด...แต่พี่แกออกหักเหวอะ เล่นแต่ละเพลง ภูปวดดับปวดไต่ไปหมดแล้ว” ผู้ชายวัยรุ่นจากโต๊ะใกล้เวทีที่สุดพูดกับเพื่อนในกลุ่มด้วยเสียงอ้อแอ้จากฤทธิ์แอลกอฮอล์ อาการเมามายทำให้ความสามารถในการควบคุมเสียงลดลง ส่งผลให้นิลพัทที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ พลอยได้ยินบทสนทนาทั้งหมดไปด้วย

“เออ ภูเห็นด้วย ช่วงหลัง ๆ มานี้พี่แกชอบร้องแต่เพลงออกหักแต่ก็ดีนะมี เจ็บดี เหมาะกับคนรักเขาข้างเดียวอย่างกู”

เสียงหัวเราะพูดคุยยังคงดังต่อเนื่อง แต่มันดันไม่เข้าหูนิลพัทเสียแล้ว ใบหน้าค่อนไปทางหวานเรียบตึง ฝ่ามือน้อยกำเข้าหากันเบา ๆ โดยไม่รู้ตัว

นาวามีความรัก...เป็นไปได้

นิลพัทบอกตัวเองเช่นนั้นทั้ง ๆ ที่ไม่มั่นใจ ลึก ๆ แล้วสัญชาตญาณของเขามันกำลังประกาศก้องร้องเตือนถึงความผิดปกติบางอย่าง นฤเบศร์เปลี่ยนไป...ตั้งแต่ที่เขาเริ่มได้ยินชื่อของใครบางคนจากปากอีกฝ่ายบ่อย ๆ

หรือบางทีอาจจะเกี่ยวข้องกับนักเขียนคนนั้น...

เสียงกรีดเสียงปรบมือดังกระหึ่มหยุดความคิดฟุ้งซ่านได้ในทันใด นิลพัทเก็บความวุ่นวายใจทั้งหมดเอาไว้เบื้องหลัง ก่อนจะค่อย ๆ ขยับริมฝีปากสีอ่อน คล้ายยิ้มน้อย ๆ ในตอนที่เห็นคนตัวสูงกว่าก้าวลงมาจากเวที

“สุดยอดเหมือนเดิมเลยเพื่อนกู”

เสียงทู่ของพีรวัชทะลุกลางปล้อง เป็นผลให้นิลพัทที่ตั้งใจจะชวนใครอีกคนคุยต้องหยุดชะงักกลางอากาศ

“อือ”

“อะ นี่ สาวโตะนั่นเขาฝากมา ถ้าไม่ชอบมีของอีกสองโตะหน้ากับหลัง ชุดดำหนึ่ง ชุดแดงสอง ส่วนอันสุดท้ายผู้ชายโตะริม น่ารักดี...สนใจคนไหนไหม โตะนี่บอกไว้ว่าถ้ามีไม่เอาเขาให้กูแทน”

กระดาดใบเล็ก ๆ ที่มีไอดีไลน์ถูกยื่นมาให้ นฤเบศร์เลือก พีรวัชแจกรอยยิ้มสดใส ในขณะที่อีกฝ่ายกลับไม่หือไม่อือเหมือนอย่างเคย “มีงอไปเลย”

“อะ! ไม่เอา? ไม่เอาเลยสักคน? แน่ใจเหรวะ” เจ้าของที่ดิน The Lit ทำหน้าทำตาราวกับไม่อยากจะเชื่อหูตัวเอง พีรวัชคิดว่าบางทีเสียงเพลงในร้านอาจจะดังเกินไป ประสาทหูเขาถึงผิดเพี้ยนไปจากปกติอยู่มาก

“อืม ไม่เอา ขี้เกียจคุย”

คำว่าขี้เกียจจากปากเพื่อนสนิทที่รู้เช่นเห็นชาติกันมานาน ทำให้พีรวัชมองนฤเบศร์เหมือนเห็นคนแปลกหน้าที่ไม่เคยรู้จักกัน

ชายหนุ่มสาวเท้าตามหลังเพื่อนเข้ามายังโซนห้องทำงาน กะพริบตาปริบ ๆ อยู่ครู่หนึ่งถึงถามออกมาด้วยแววตาฉงนสงสัย

“ไม่สบายหรือวะ ไปหาหมอไหม”

“ไม่เอาก็คือไม่เอา เข้าใจยากตรงไหน... เธอตื่นน้ำก่อนสิ”

นักร้องอันดับสองของ The Lit ขัดขึ้น พลังหยิบขวดน้ำเย็น ๆ ส่งให้คนตัวสูงรับไปได้ม

“ขอบใจนะ”

“ทำไมมีไฉ่นาวาคนเดียวที่ได้ แล้วของพีทล่ะครับนิล”

หน้าตาของบุคคลที่น่ารำคาญที่สุดในความคิดโผล่เข้ามาในครวลงสายตาให้นิลพัทธนิทหดหิด แต่เพราะพีรธัชเป็นเพื่อนสนิทของนฤเบศร์ และเป็นหุ้นส่วนใหญ่ของ The Lit สิ่งที่เขาทำได้มากที่สุดจึงมีแค่การถอนหายใจใส่อย่างเหนื่อยระอา

“ไปหยิบเอง”

“ใจร้ายชะมัด สองมาตรฐานเห็น ๆ”

“ไอ้พีทเลิกแก้งนิลได้แล้ว มึงนี่” คนพูดไม่ได้คิดอะไร แต่สำหรับคนแอบรัก การกระทำเล็ก ๆ น้อย ๆ เหล่านี้ย่อมทำให้คนที่รู้สึกมากกว่าผลอดคิดเข้าข้างตัวเองไปได้แบบง่าย ๆ

มันเกิดขึ้นบ่อยครั้งโดยที่นฤเบศร์เองไม่ได้ตั้งใจ

“ก็ได้ไม่แก้ง...เออคำถามไรหน่อย แค่งสงสัยเฉย ๆ ช่วงนี้ทำไมมึงเอาแต่เล่นเพลงอกหักวะ อาการเป็นไงไหนบอกหมอ” พีรธัชตั้งใจชวนคุยเพื่อเปลี่ยนเรื่อง เขาไม่ยอมให้ใครบางคนผลอดคิดเข้าข้างตัวเอง ชายหนุ่มขยับไปถึงตัวลงนั่งเอนหลังกับโซฟากลางห้อง พลังเล็กคิวรอฟังคำตอบจากเพื่อนสนิท

“...”

“เรียบแบบนี้แปลว่ามีอะไรในใจอีกแล้ว”

“ไม่มี” ตอบตามแบบฉบับคนปากแข็ง ไม่ยอมรับความจริงอีกเช่นเคย

พีรชชักไหล่ เขาจ้องหน้าเพื่อนสนิทจับสังเกตในขณะที่เสนอทางเลีกรอง “เหรอ ถ้างั้นพรงนี้มึงเล่นเพลงรักสลับบ้างก็ได้นะแบบแนวอินเลิฟ...”

“ไม่มีอารมณ์”

“ไม่มีอารมณ์เหรอ...ไม่มีอารมณ์หรือมีอะไรในใจ คิดถึงใครอยู่กันแน่”

พีรชเปรยขึ้น ส่งผลให้นิลพัทที่นั่งเียบอยู่อีกมุมห้องหันขวับมาจจ้อง ชายหนุ่มชุดหลุมขนาดใหญ่ดักกรอให้เพื่อนสนิทวิ่งมาตกและมันก็เป็นไปตามคาด

“กูไม่ได้ไปยุ่งอะไรกับเขาแล้ว”

“กูยังไม่ได้พูดชื่อใครเลยนาวา มึงร้อนตัวทำไม” หากเป็นเวลาปกติ นฤเบศร์ไม่มีทางพลาดกับเรื่องง่าย ๆ แบบนี้แน่นอน ทว่าทางครั้งนี้คงจะอาการหนักมากจริง ๆ จิตใจถึงได้ไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

“...”

“ถ้ามึงเครียดอะไรในใจแล้วไม่ยอมเล่ากูไม่ว่า แต่หาเวลาไปผ่อนคลายบ้างนะเว้ย ไปที่ที่มึงอยากไป จะลาหยุดกูไม่ว่า หาวิธีจัดการกับตัวเอง อย่าปล่อยยให้ฟุ้งซ่าน”

“อืม...กูจะขอกลับเร็วหน่อยแล้วกัน ช่วงนี้กูเพลีย ๆ นอนไม่ค่อยหลับ” นาวาไม่ยอมอธิบายอะไรให้มากความในตอนนี สภาพจิตใจกับร่างกายของเขามันค่อนข้างปั่นป่วนแปลก ๆ บางทีคงต้องหาทางออกเพื่อผ่อนคลายให้กับตัวเองจริง ๆ อย่างที่พีรชแนะนำ

“เธอเอารถมาหรือเปล่า ให้เราขับไปส่งไหม” นิลพัทที่นั่งสังเกตสถานการณ์เียบ ๆ อยู่พักใหญ่พยายามดึงสีหน้าให้กลับมาเป็นปกติ เขาขันอาสา ทว่าคำตอบจากใครอีกคนยังคงเป็นคำปฏิเสธอยู่เหมือนเดิม

“ไม่เป็นไร เราเรียกรถกลับเองง่ายดี สะดวกกว่า กูไปเลยแล้วกัน... ไปนะนิล เจอกัน”

“อะ...”

“อย่าตาม ถ้าไม่อยากโดนมันรำคาญ นั่งลง”

คำเตือนจากร่างสูงบนโซฟาเรียกให้คนที่ตั้งท่าจะลุกตามหลังใครอีกคนไปต้องหยุดชะงักอยู่กับที่ มุมปากของพีรธจักระตุกเบาๆ ในตอนที่ได้เห็นนิลพัททั้งตัวลงนั่งกับเก้าอี้มุมห้องตามเดิม

หิ...นานทีปีหนแมวจะยอมฟังคำสั่งเขาสักครั้ง สงสัยวันนี้ฝนอาจจะตกลงมาเป็นลูกเห็บก็เป็นได้...

เกสรสบถดำตัวเองในใจเป็นร้อยเป็นพันครั้ง หลังจาก ขับริกวนไปรอบๆ เมืองอย่างเหม่อลอยไร้จุดหมายอยู่หลายชั่วโมง ก่อนจะพบว่าไม่มีที่ไหนช่วยทำให้จิตใจของเขาสงบลงได้เลย ยกเว้นที่นี่...

บางครั้งความเคยชินของมนุษย์ เป็นสิ่งที่น่ากลัวเสียยิ่งกว่าอะไร

ไฟหน้ารถดับลงพร้อมเครื่องยนต์ เกสรกุมขมับ กัดริมฝีปากจนแทบห้อเลือด ในสมองตบตีกันวุ่นวาย ความคิดต่างๆ แดกออกเป็นเสียงๆ แต่ท้ายที่สุดด้านผิดชอบชั่วดีก็เป็นฝ่ายพ่ายแพ้

มือเรียวเอื้อมไปคว้าถุงเครื่องดื่มที่บรรจุแอลกอฮอล์สองสามกระป๋องมาถือไว้ ทำใจอยู่เกือบห้านาทีกว่าจะยอมเปิดประตูก้าวลงไปเหยียบพื้นดิน

เสียงลมพัดหวีดหวิวกับความมืดมิดและภาพตึกร้างเบื้องหน้า ไม่ได้ทำให้เกสรนึกหวาดกลัว กลับกัน ภายในใจที่เคยฟุ้งซ่านเสมือนจะสงบนิ่งลงได้ในทันทีทันใด เพียงแค่อย่างกรายเข้ามายังพื้นที่ด้านในตัวตึก

บริเวณโดยรอบเงียบสงัด เกสรตรงจากชั้นล่างขึ้นบันไดไปยังชั้นบนโดยไม่รีบร้อน นักเขียนหนุ่มค่อนข้างมั่นใจว่าเขาเป็นคนปกติทั่วไปคงไม่มีใครหน้าไหนกล้าเดินเข้ามาในตึกร้างไร้ผู้คนในยาม

วิกาลอย่างที่เรา กำลังทำอยู่เป็นแน่

จังหวะฝีเท้าสม่ำเสมอเพราะคุ้นเคยกับสถานที่ นักเขียนหนุ่ม ไม่ได้มีอาการลังเลหรือหวั่นวิตกยามต้องเผชิญหน้ากับบรรยากาศ เช่นนี้เพียงลำพัง เกสรพรุฒมหาโยจจับไล่ความเหนื่อยล้าเมื่อพาตัวเองขึ้นมาถึงชั้นบนสุดของตึกร้าง

บริเวณรอบด้านสะอาดสะอ้านไม่มีฝุ่นเคลอะสกปรกอย่าง ที่มันควรจะเป็น เหตุเพราะสถานที่แห่งนี้ได้รับการดูแลทำความสะอาดเป็นอย่างดี...จากฝีมือของใครบางคน

‘จะพาไปไหน’

‘...’

‘นี่...สรกแล้วนะ’

‘อยากตามมาเองไม่ใช่เหรอ ทำไมแค่นี้บ่น’

‘แต่นี้มันตึกร้าง’

‘ถ้ากลัวจะกลับไปก่อนก็ได้’

เกสรจำได้ว่าครั้งแรกตัวเองเคยนึกหวาดกลัวกับความเก่าและความทรุดโทรมของภายนอกตึกร้างแห่งนี้อยู่เหมือนกัน แต่พอได้ลองมาบ่อยครั้งเข้า เขาก็พบว่าที่แห่งนี้เป็นสถานที่พักผ่อนเพื่อสงบจิตสงบใจชั้นยอด มันเงียบเชียบ อากาศถ่ายเท ลมพัดเย็นสบาย และเป็นส่วนตัว...

นักเขียนหนุ่มทั้งตัวลงนั่งกับพื้นปูนเปลือยเปล่า เบื้องหน้าคือทิวทัศน์ของท้องฟ้ายามวิกาลกับดาวดวงน้อย เกสรหันไปคว้ากระป๋องเบียร์จากตู้ร้านสะดวกซื้อขึ้นมาเพื่อเปิดมันออก ก่อนจะกระดกลงคออีกใหญ่

‘เดี๋ยวนี้ไม่กลัวที่นี่แล้วหรือไง’

‘มาตั้งหลายครั้ง เลิกกลัวแล้ว อีกอย่าง...ถ้าที่ตรงนี้มีผีอยู่ สร ไม่กลัวหรอก’

‘ปากดี’

‘ดีกับพี่คนเดียว’

‘กูชอบมาที่นี้เวลาเครียด ๆ ปล่อยให้ลมพัดใส่จนกว่าหัวจะ
โล่ง’

‘...’

‘ถ้ามีรู้สึกเหนื่อย อยากมาที่นี้...ก็มาได้เสมอ กูไม่หวง’

‘จริงเหรอ’

‘อืม’

‘น่ารัก...แต่ใครจะไปกล้ามาคนเดียว ถ้าไม่มีพี่มาด้วย’

เสียงหัวเราะในความทรงจำชาดวัน มันเลือนราง ไม่ได้ปะติด-
ปะต่อชัดเจน เกสรตีמד้าความขมบาดคอของเครื่องดื่มนายทุน มัน
รสชาติแย่ ทว่าดันไม่อาจเทียบเท่ารสชาติขมขึ้นของชีวิต...

เกสรไม่ได้อยากมาที่นี้...แต่สุดท้ายก็มา

เสียงเปิดเบียร์กระป๋องที่สองก้องสะท้อน เกสรสลดหัวโล
ความคิดที่เริ่มก่อตัวเป็นรูปเป็นร่างมากจนเกินไปให้หลุดออกไปจาก
หัวสมอง เขาหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา ใช้ปลายนิ้วกดไล่ไปตามหน้า
จอ

ตั้งใจว่าจะหาอะไรดูกันเวลา ทว่ากลับต้องนั่งค้างในตอนท
เห็นคลิปร้องเพลงของใครบางคนที่ทางร้านอัดเอาไว้โพสต์ขึ้นมาบน
หน้าไทม์ไลน์ มันโพสต์โดยเพจร้าน The Lit พร้อมประโยคหนึ่ง...

*The Lit: เพลงสุดท้ายของค่ำคืนนี้ ไม่ว่านักร้องหรือลูกค้า ใคร
เศร้ากว่ากัน...*

เร็วเกินกว่าจะยับยั้งชั่งใจได้ทัน เกสรกดเข้าไปไล่อ่านคอมเมนต์
แต่ไม่ว่าจะเลื่อนลงไปอีกสักแค่ไหน ดูเหมือนว่าใครต่อใครต่างก็พูด
ในทำนองเดียวกัน

Xoxo: นักร้องออกหัก หรือคิดถึงใครใหม่ อินเกิน

Sun_Sun: ออกหักทิพย์ สายตาพื้นาวาเศร้ามาก

Frist.F: เดียวพรุ่งนี้ไปฟังสดบ้างดีกว่า

Gameb: เพลงโดนใจคนอกหักทุกเพลงเลยครับ สงสัยนักร้อง
อกหักเหมือนกัน

ข้อความสารพัดส่งผลให้เปลอเคลื่อนปลายนิ้วไปกดเล่นคลิปก
นั้นโดยไม่รู้ตัว กว่าที่ตั้งสติได้ก็ตอนที่ได้ยินเสียงท่มของใครบางคน
เอื้อนเอ่ยคำร้องคลอมากับท่วงทำนองเพลง

เนื้อหาคือการอ้อนวอนขอให้คนรักที่จากไปกลับคืนมา
นัยน์ตาคล้อยสะกดคนมองให้ติดอยู่ในห้วงวังวน น้ำเสียงแว่ววน
ผ่านจังหวะดนตรีตึงคนตัวขาวเอาไวให้ต้องหยุดนิ่งเพื่อยู่รอฟัง...

คำร้องขอโอกาสอีกสักครั้งจากคนรักเป็นความหมายเพลง
ชวนให้คิดไปไกล แต่มันไม่ใช่อย่างที่เขาคิด...เกสรูตี

คลิปลงกล่าวจบลงไปได้เกือบห้านาทีแล้ว แต่หนุ่มนักเขียนก็
ยังคงนั่งนิ่งอยู่กับที่ไม่คิดขยับเขยื้อนไปไหน เขาปล่อยให้กระแสลม
พัดวูบเข้ามากระพริบร่างกาย ระหว่างยกกระป๋องเบียร์ขึ้นดื่ม ทว่าใน
นาทีกัดมรา้งเล็กกลับต้องชะงักค้างราวกับถูกสาปให้หยุดนิ่ง เมื่อ
สายตาดันเหลือบไปเห็นอะไรบางอย่าง

พื้นที่ตรงถนนเบื้องล่างที่ควรจะมีดมิดไรซ์ซึ่งสิ่งใด กลับมีแสง
ไฟของรถยนต์คันหนึ่งที่กำลังแล่นเข้ามา

พาให้นัยน์ตาสวยเบิกกว้างอย่างลนลาน ความรู้สึกชาตึกไป
ทั่วทั้งร่างเกิดขึ้นอย่างฉับพลัน มันเป็นไปตามกลไกของจิตใต้สำนึก
สาเหตุเพราะเกสรูตีว่าอะไรกำลังจะเกิดขึ้น...

**เขาจำเป็นต้องหนี...หนีออกไปจากที่นี่ก่อนที่ใครคนนั้น
จะขึ้นมาพบเจอ!**